בס"ד
גליון מס' 11
חודש אב
תשפ"ג

עיר ברסלב

מקל אחד גבוה...
איש וביתו

מנוע דומם ונשמות מתעוררות
סיפור מהפצה

הצדיק עצר את המפולת
סיפורי תפילה

דקלויז

הבניה המתקדמת ב"קלויז מוהר"ש" באומן, ראיון עם עסקני קרן הבנין, וחשיפת הדמיות תבנית הבית המפואר

העסקה

כשמוהר"ש הגיע למחנה הקיץ של ישיבת "תפארת התורה", **והביא "עסקה" יקרת ערך** - הבחורים שקיימו אותה זכו בדרך פלא למצוא את זיווגם בתקופה לאחר מכן

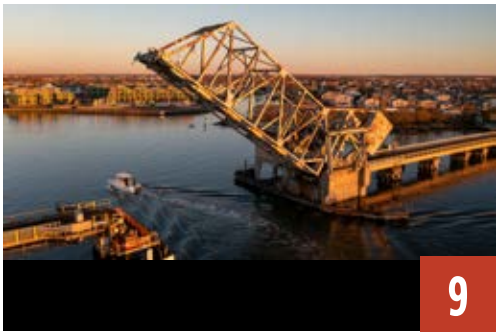

בתוכן

4

פני הבנין

הבניה המתקדמת בקלויז באומן, תשובות מפי עסקני קרן הבנין, וחשיפת הדמיות תבנית הבית שיאכלס את אנ"ש היקרים הבאים לציון רבינו ז"ל

9

מקל אחד גבוה...

הגשר המתרומם בדרך לשדה התעופה בניו יורק, שעיכב את התנועה הגדולה וגרם לשיחה נפלאה מפי מוהרא"ש זי"ע...

- איש וביתו

8

מקווה או קרבנות?

האור של המקווה ישפיע עליך שלא תהיה שאלה...

- אשיב לאיש

10

ה"עסקה" של מוהרא"ש

כשמוהרא"ש הציע עסקה לבחורים שהמתינו רבות למצוא בת זוגם

חדשות ברסלב

אגף "היכל התורה" חדש נבנה || ביקור חיזוק בעיר התורה בני ברק || סעודת חומש מרגשת

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

לקבל העיתון מוקדם יותר

למערכת הנכבדה.

אקדים ואודה על המגזין הנפלא המלא בתוכן מרתק ומחזק.

אשמח לעורר את תשומת לבכם על העניין שהחוברת מגיעה באיחור רב אלינו, הרבה פעמים כשבועיים אחרי צאתה לאור.

בברכה, ש. ברכפלד

תגובת המערכת: אכן זה עניין שאנו מקווים שיסתדר, כמו שציינת בהקדמה לפנייתך – מדובר כאן במלאכת קודש של הפצת אור רבינו ז"ל בדרך נפלאה שעדיין לא היתה כמוה, ולכן המניעות והקשיים רבים הם, החוברת נשלחת בתכנית דואר יקרה (כמו שתוכל לשים לב על המחיר הכתוב על המעטפה...) בשביל שיבוא מוקדם ככל האפשר, ועדיין הדבר דורש תיקון, אנחנו מקווים להשי"ת שנמצא דרך מהירה יותר.

אמנם – האמת היא, שהתוכן שייך לכל יום ויום, אכן היה כדאי שיבוא בעודו חם ממכבש הדפוס, אך התאריך בו קיבלתם אותו אינו גורע מהדברים הנפלאים המובאים בו.

בתקווה להבנה,

המערכת

איש וביתו

לכבוד מערכת הגליון החשוב עיר ברסלב.

רציתי להדות לכם באופן פרטי על המדור היקר 'איש וביתו'. ממש פנינים יקרים ונפלאים עד מאוד.

ונראה לדעתי, שעצם קיום המדור, עוד לפני שמעמיקים לקרוא את התוכן – זה כבר לימוד חשוב, להראות שעניני איש וביתו – שלום בית הם לא ענינים זוטרים ולא חשובים בעבודת האדם...

אלו ענינים שברומו של עולם! דבר עיקרי בעבודת השם!

אשריכם ותודה רבה לכם, המשיכו לעשות חיל בעבודתכם הקדושה!

א. בן חיים, בני ברק

יישר כח

לכבוד עורכי עיר ברסלב.

הרגשתי חוב בנפשי לומר לכם: הנני קורא קבוע של "עיר ברסלב" אנחנו מקבלים זאת כאן בבית המדרש היכל הקודש, אני וילדיי, כל פעם מכריכה לכריכה, בהנאה מרובה, לא בא כבושם הזה, מלא מלא תוכן, נחמד למראה ומעניין מאד, תמשיכו בעבודה הנפלאה, זו זכות הרבים נפלאה, ככה אנחנו יכולים קצת להיות שותפים מרחוק בנעשה ונשמע סביבות מורינו הרה"צ שליט"א וביבנאל עיר ברסלב, השם יתברך יברך אתכם בכל טוב והרבה הצלחה.

מנשה איצקאוויטש, בארא פארק

יעמדו על הברכה נדיבי עם שנדבו להפצת גיליון זה

להצלחת הבה"ח יעקב יהושע בן תמר נ"י

לזכות ליאור יצחק וסמדר תורג'מן וכל יוצ"ח

לרפואת מנחם משה בן חנה מרים

לזכות בת שבע ונחמן ישראל בני רות

לע"נ מיכל בת אברהם

לעילוי נשמת האה"ח מרים בת מינדל ע"ה

לזכות ליאה אסתר בת רות

לזכות השתתפות בהפצת הגליון אפשר לפנות למערכת

פני הבנין

הבניה המתקדמת בקלויז באומן, תשובות מפי עסקני קרן הבנין, וחשיפת הדמיות תבנית הבית שיאכלס את אנ"ש היקרים הבאים לציון רבינו ז"ל

חודשים האחרונים הבאנו כאן מעל דפי הגליון עדכונים משמחים מהתקדמות בניית הקלויז. כעת, כארבעים יום לפני ימי ראש השנה הקדושים, פנינו לעסקני קרן הבנין לשמוע יותר אודות הבית הגדול והקדוש.

האם יש היתכנות שכבר השנה יוכלו להשתמש בבנין?

"ראשית צריך לדעת שגם מה שרואים היום בנוי זה בחסדי השם יתברך, ללא שום מליונר ותורם בעל יכולת, רק עם הכוחות הגדולים שמורינו הרה"צ שליט"א משקיע בענין החשוב הזה של לבנות בית מפואר על שם הצדיק לרווחת אנ"ש, והשותפים היקרים שלקחו על עצמם חלק במצווה הגדולה, והנה למול עינינו הבנין הולך ומוקם לתפארה.

לגבי ראש השנה הנוכחי - עושים כל מאמץ שבעזרת ה' כבר השנה נוכל להשתמש לפחות בקומת לינה אחת ובבית המדרש הגדול, אמנם צריכים לזה עדיין הרבה חסדי שמיים, אבל "אצל השם יתברך הכל אפשרי" ומבקשים מאנ"ש להתפלל על זה ולראות שכל מי שעדיין לא זכה לקחת שותפות בבנין שיבין את חשיבות העניין.

הבניין הזה בשבילנו, בשביל הילדים שלנו, שיוכלו לחוות את הנסיעה לימי הקיבוץ הקדושים אצל רבינו ז"ל בקדושה ובטהרה, כולנו יודעים כמה זה נצרך באומן. יתירה מכך, סכום השותפות הוא אותו סכום שממילא נצרכים לשלם עבור הוצאות השהיה באומן, ומיותר להסביר שעדיף להשקיע את הסכום הזה בבנין שיתן מלבד את כל ההצטרכויות ברמה גבוהה - גם התעלות רוחנית בצלם של אנ"ש היקרים".

מה הכוונה "כל ההצטרכויות ברמה גבוהה"?

"כשיש התלבטויות במהלך הבניה, האם להשקיע בעניין מסוים וכמה להשקיע, מורינו הרה"צ שליט"א מכוון אותנו שיהיה בתכלית השלמות האפשרית, באומרו: "בדבר רבינו צריך לקיים 'זה קלי ואנוהו' בכל הפרטים", וזה מכוון אותנו בכל התכנון הכללי של הבניין, לשם דוגמא - תוכניות הבניה כוללות מרפסת ושירותים ומקלחת נפרדים בכל חדר, בשביל לתת לשוהה את מירב הנוחות והפרטיות בימי הקיבוץ.

כך יראה הקלויז בע"ה

קומה 1:

מקווה מרווח, חדר האוכל המרכזי, וביה"כ

קומות 2 3:

בית המדרש, שיכיל אלפי מקומות ישיבה, (עם קומת גלריה שאינה נראית כאן בתמונה).

קומות 4 עד 10

17 חדרי לינה בכל קומה, כוללים מרפסת מקלחת וביה"כ נפרד, לכל קומה חדר אוכל נפרד ומרפסת נוספת

העבודות בקומת הלינה הראשונה

העבודות בקומת בית המדרש

ישנם חדרים גדולים יותר למשפחות גדולות שיוכלו לשהות יחד בחדר אחד. בכל קומה מקומות הלינה ישנו חדר אוכל נפרד, בסיום בניית הבניין על 10 קומותיו יהיו בבניין בסך הכל 8 חדרי אוכל נפרדים.

השקעה גדולה נעשתה בתכנון והוספת המרפסות, וכן לובי רחב ידים בחדר האוכל בקומה, בכדי שתהיה אפשרות להחזיק את קומת הלינה בשקט נפלא במשך שעות היום, כידוע לאומן באים אחרי דרך ארוכה ומייגעת ובמשך ימי הקיבוץ חשוב מאד להזהר מעשיית רעש בסביבת חדרי הלינה, שלא להכשל בגזל שינה.

בית המדרש הגדול נבנה ברחבות, עם גלריות שיבנו בע"ה בצדדים, שתפילת ראש השנה תערך ביישוב הדעת, בעזרת השם יוכלו גם לשבת שם ללמוד שיעורים כסדרן להתחיל את הלימודים של השנה החדשה ברגל ימין.

המקווה שיהיה בנוי בע"ה לתפארת, ייתן אפשרות לטבול להוסיף קדושה וטהרה בשקט, בלי צורך לשוטט ברחובות אומן ולהדחס במקווה צפוף וכו', ידוע כמה אנ"ש הקפידו לטבול לפני הליכה לציון הקדוש, ובמחזור של ראש השנה עם פירוש עת רצון, מביא מוהרא"ש את מעלת הטבילה לפני התקיעות, אבל אך ורק אם המקווה אינו גורם לשוטטות ברחובות וכו'".

מה העדכון עכשיו מאתר הבניה?

"כעת מתרכזים בעבודה על פנים קומת החדרים הראשונה, החדרים כבר מחולקים, האדריכל המסור של הקלויז עושה לילות כימים להשלים את המלאכה בשלמות, ואף נוסע את כל הדרך הארוכה כל תקופה, לפקח מקרוב ולדעת איזה חומרים להזמין להמשך הבניה.

כולנו תקווה להשם יתברך שייבנה הבניין לשם ולתפארת הצדיק שציווה שכל אחד יבוא לשהות אצלו בראש השנה איש לא יעדר, ועל שמו ולזכרו של מוהרא"ש זי"ע שפרסם וגילה את רבינו הקדוש והחשיבות של הקיבוץ בראש השנה בכל העולם כולו".

לקבל פני השכינה:

מסיבת חומש מעוררת רגשי קודש ביבנאל עיר ברסלב

מעמד הוד נערך לאחרונה ביבנאל עיר ברסלב, כשהילדים הטהורים של כיתה א' מתלמוד תורה "ילדי מוהרא"ש" חגגו "מסיבת חומש" לרגל תחילת חינוכם בתורה הקדושה.

התרגשות יתירה נחזתה על פני מורינו הרה"צ שליט"א עת נתנו הילדים קולם בזמר, וניגנו נגוני אהבת התורה לכבוד יום שמחתם, כמה תפילות יגיעות ורצונות הביאו לפירות הנפלאות האלו, לראות עוד שורת נטיעים קדושים של בעל השדה - רבינו הקדוש, גדלים לתפארה בחינוך על טהרת הקודש. מנהל הת"ת ומו"ץ בקהילתנו הרה"ג ר' יעקב ועקנין שליט"א פתח את המעמד בדיבורים בהם העלה זכרונות מסעודת חומש בשנים עברו, בה השתתף אבי הרה"צ שליט"א - הרה"ח ר' בנימין בייניש לעזער זצ"ל, ושמחתו לראות ביבנאל את המשכיות הדורות של עם ישראל, אחרי כל הצרות שיהודי דורו עברו, הרבתה אז את השמחה מאד, והזכיר שמוהרא"ש זי"ע היה אומר לזוגתו הרבנית הצדקת ע"ה ביציאתם מן הבית אל מסיבות כאלו: "אנחנו הולכים עכשיו לקבל פני השכינה!" וכמבואר בזוהר הקדוש, שרשב"י אמר לפני שהלך לתינוקות של בית רבן, שהולך לקבל "אנפי שכינתא".

אחר שקראו הילדים פסוקי התחלת התורה, שרו יחדיו "בברסלב בוער אש, הבער אותה בליבי", ואח"כ זכו לשמוע כמה דיבורים נפלאים ממו"ר שליט"א, שחיזק את הילדים כי הבל פיהם הקדוש, שישקוד מעתה בהתמדה בדיבורי תורה ותפילה זה אשר יקרב את גאולתנו הנצחית. ודיבר גם מפרשת השבוע, שרואים את גודל הזהירות בכבוד הצדיקים, וכמה צריכים להישמר מכל מיני "קרח ועדתו" המנסים להסית ולהדיח נגד הצדיק, שהוא מקור קדושת ישראל, והרחיב בדבריו הנפלאים. (הדרשה מצורפת כאן לצפיה בערוץ ברסלב שלי), אח"כ חילק את החומשים הקדושים לילדים הטהורים, שזכו לברכת קדשו.

לאחמ"כ רקדו ההורים עם הילדים, ותכף קם הרה"צ שליט"א וירד ממקומו, והצטרף לריקוד עם ההורים והילדים, והיה זה מחזה הוד לראות את שמחת התורה וההתרגשות שעל פני צעירי הצאן, הוריהם, והאי"ש אשר על העדה שליט"א, לאחמ"כ לא עזב הרה"צ שליט"א את מעמד קבלת "אנפי שכינתא", אלא ביקש כיסא, וישב עוד זמן ממושך לחזות בנועם האור הנפלא הזה הנמצא פה ביבנאל עיר ברסלב, שעד לפני כמה עשרות שנים היתה מדבר שממה, ובא מוהרא"ש הקדוש והפריח את השממה הריקנית, ומילאה בכ"כ הרבה תורה, תפילה והתבודדות, שמחה, אמונה, שלום בית, חינוך קדוש וטהור, ואחר הסתלקותו לעילא - ממשיכה עבודתו בקודש בבחינת "פי שנים", פשוטו כמשמעו, אשרינו מה טוב חלקנו!

ב"היכל הקודש" בני ברק זכו לביקור חיזוק של מורינו הרה"צ שליט"א

ציבור אנשי שלומינו בעיר בני ברק זכו לקבל את פני מורינו הרה"צ שליט"א לביקור בעיר התורה, במהלכה נשא הרה"צ שליט"א שיחת חיזוק בבית המדרש היכל הקודש והמשיך משם לשמחת חתן וכלה.

מורינו שליט"א גם פנה לבית החיים בעיר, שם, בחלקת ישיבת פונוביז', אך נטמן הגאון הגדול ר' גרשון אדלשטיין זצוק"ל - ראש ישיבת פונוביז'. קודם לכן, בשיחה לאנ"ש דיבר הרה"צ שליט"א על דמותו האדירה, שהיה ממקימי התורה בדורינו, זכה להמית עצמו באהלה של תורה שנים רבות ולהקים תלמידים רבים לומדי תורה, והכל בנעימות ואהבה, וכשנפטר כזה גאון וצדיק נשאר חלל שעלינו למלאות, והזכיר את דיבוריו אחר הסתלקות הגאון הגדול רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל, בהתחזקות נוראה איך שהאדם אסור לו לומר: צדיק זה היה חד בדרא, אבל אין זה נוגע אלי... כל אחד הוא חד בדרא, כל יהודי יכול!, כל אחד צריך להתסכל על עצמו שהוא חד בדרא שיש לי את התנ"ך שלי, המשניות, הגמרא, מדרש רמב"ם טור ושולחן ערוך שלי וכו', רבינו מגלה לנו שהתורה שלנו.

ועורר את רב ביהמ"ד הרה"ח ר' אברהם שושן שליט"א שיראה לחנך הילדים לחמידו דאוריתא, להכניס בהם אהבת התורה, להדפיס להם את חוברות הלימוד בי"ת נצחי, הכוללים דף היומי בב'בלי י'רושלמי ופרק ת'וספתא היומי.

// היכל התורה

אגף חדש נבנה בימים אלו בבית המדרש הגדול "היכל מוהרא"ש" ביבנאל עיר ברסלב, שישמש כ"היכל התורה", בו יכלו באי בית המדרש ללמוד ללא הפרעות כשיש תפילות ושמחות בבית בהיכל הגדול.

// להכין את הדרך לרבינו

בערב ר"ח מנחם אב יצא מורינו הרה"צ שליט"א לעיה"ק צפת, שם השתטח על הקברים הקדושים, כמנהגו בקודש מדי ערב ר"ח.

בין ההשטחויות על קברי הצדיקים הרבים, פנה לציון רבי שמעון ז"ל שהיה תלמידו הראשון ומשמשו של רבינו ז"ל, שרגילין אנשי שלומינו לעשותו שליח לרבינו, ובפרט לבקש על הדבר הנורא והגדול - נסיעה לאומן על ר"ה.

מו"ר שליט"א נכנס אל הציון הקדוש, ואחר שהתבודד כמה רגעים, החל לומר: "רבינו הקדוש הבטיח לר' שמעון, שיזכה לשמש אותו גם בעולם העליון, והנה עכשיו עומדים אנו בערב ר"ח אב, אח"כ ערב ר"ח אלול, ואח"כ ערב ר"ה... וצריכים להכין את המקום ואת הדרך, שיהיה לכל אחד דרך צלחה, שנזכה להגיע לחיים ולשלום על אומן ר"ה של רבינו, ושנזכה לבנין קדוש ומפואר - בנין אמונתנו 'קלויז מוהרא"ש', ברוב הפאר והיופי, שיהיה לכולם בית מדרש, מקוה, חדרי לינה; ר' שמעון הוא מסדר את העניינים, שנזכה שהכל יהיה מוכן בעתו ובזמנו".

// חנוכת הבית

מורינו הרה"צ שליט"א בסעודת שמחה, וחנוכת הבית למתחם האירוח החדש על טהרת הקודש ביבנאל עיר ברסלב.

// ישבו לארץ

יושבים על הארץ בליל תשעה באב בביהמ"ד "היכל מוהרא"ש", ומבכים על החורבן והעלמת אור הצדיק האמת ומתגעגעים ומבקשים לראות ולקרב אל נפשנו את הגאולה האמיתית בפרטיות ובכלליות.

// ועשית מעקה

בקיום מצוות "ועשית מעקה לגגך", ובריקוד של שמחה לאחר מכן כדרך אנ"ש לרקוד אחר קיום כל מצוה ומצוה.

מקוה או "קרבנות"?

לכבוד מורנו הרב הצדיק שליט"א. יש לי עשר דקות בבקר לפני התפלה, מה עדיף ללמד למקוה או להגיד קרבנות?

רציתי לשאל עוד, אני לומד קצת ברוך ה' בערב ולפעמים קשה לי לקרא את המלים ולהוציא בפה, אבל אני קורא עם העינים ומבין את הלמוד, השאלה האם זה גם נקרא למוד או שחיבים להוציא בפה? כמובן זה אחרי שלמדתי שנים מקרא, משניות, גמרא, נ"ך ועוד למודים. האם גם את מה שאני קורא עם העינים יסבירו בשמים או רק מה שקראתי בפה דיקא?.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ה' לְסִדְרָה נָשׂא, ג' סִיוָן, א' לִשְׁלֹשֶׁת יְמֵי הַגְּבָלָה, מ"ז לְמ"טְמוֹנִים תשפ"ב

הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וְכָל טוּב סֶלָה לִקְרַאת יְדִידִי הַיָּקָר ... נֵרוֹ יָאִיר וְיִזְרַח.

לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי מִכְתָּבְךָ וְשָׂמַחְתִּי מְאֹד לִשְׁמֹעַ הַטּוֹב מִמְּךָ, וְאֵיךְ שֶׁאַבָּא שְׁלָךְ נֶהֱנָה מְאֹד בְּהִיוֹתוֹ כָּאן, יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁיִּתְפָּרְסְמוּ לְמוּדֵי רַבֵּנוּ זַ"ל בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְתִהְיֶה יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסֶלֶב מִגְדַּל שֶׁל אוֹר וְאֶבֶן שׁוֹאֶבֶת לְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

בְּעִנְיַן שְׁאֵלָתְךָ, שֶׁיֵּשׁ לְךָ עֶשֶׂר דַּקּוֹת בַּבֹּקֶר לִפְנֵי הַתְּפִלָּה, וּמָה עָדִיף לְלָמֶדֶת לְמִקְוֶה אוֹ לְהַגִּיד קָרְבָּנוֹת? עַל זֶה אֶעֱנֶה לְךָ כְּמוֹ שֶׁעָנָה הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי יִשְׂרָאֵל סַלַנְטֶר זַ"ל לְנָבָשׁ שׁוֹאֲלוֹ, שֶׁיֵּשׁ לוֹ רַק חֲצִי שָׁעָה לִלְמֹד בַּיּוֹם, הַאִם יִלְמַד סִפְרֵי מוּסָר אוֹ גְּמָרָא וְכַיּוֹצֵא בּוֹ, וְעָנָה לוֹ הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַנַּ"ל: תִּלְמַד סִפְרֵי מוּסָר, וַאֲנִי בָּטוּחַ שֶׁאִם תִּלְמַד סִפְרֵי מוּסָר יִתְוַדַּע לְךָ שֶׁיֵּשׁ לְךָ יוֹתֵר מֵחֲצִי שָׁעָה לִלְמֹד בַּיּוֹם...

אוֹתוֹ דָּבָר אֲנִי אוֹמֵר לְךָ יְדִידִי הַיָּקָר, תַּחְטֹף מִקְוֶה טְהֵרָה בַּבֹּקֶר לִפְנֵי הַתְּפִלָּה, וַאֲנִי בָּטוּחַ כְּשֶׁתַּרְגִּיל עַצְמְךָ בִּטְבִילַת מִקְוֶה בַּבֹּקֶר לִפְנֵי הַתְּפִלָּה, כְּבָר תִּרְאֶה שֶׁיֵּשׁ לְךָ אֵיזֶה דֶּרֶךְ לְהַכְנִיס סֵדֶר הַקָּרְבָּנוֹת בְּתוֹךְ מַעֲרֶכֶת הַתְּפִלָּה שֶׁלְּךָ, כִּי טְבִילַת מִקְוֶה בַּבֹּקֶר לִפְנֵי הַתְּפִלָּה פּוֹתַחַת אֶת לֵב וּמֹחַ הָאָדָם, וּמַרְגִּישׁ חִיּוּת אַחֶרֶת בְּכָל סֵדֶר הַתְּפִלָּה, וְזֶה יִגְרֹם לְךָ לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי מַאֲמַצִּים לְהִתְפַּלֵּל כָּל הַתְּפִלָּה מֻהַחֲלָא עַד גְּמִירָא בְּלִי לְהַשְׁמִיט שׁוּם חֵלֶק מִן הַתְּפִלָּה, וּבִפְרָט חֵלֶק הַקָּרְבָּנוֹת שֶׁהוּא תִּקּוּן עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה כַּמְבֹאָר בְּדִבְרֵי הָאֲרִיזַ"ל, וְהוּא הַיְסוֹד וְהַבָּסִיס שֶׁשְּׁאָר הָעוֹלָמוֹת עוֹמְדִים עָלָיו, וְאִם אֵין יְסוֹד וּבָסִיס - עַל מָה יַעֲמֹד שְׁאַר הַבִּנְיָן?

עַל כֵּן תַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְּעֻלּוֹת שֶׁבָּעוֹלָם לִבְנוֹת אֶת הַיּוֹם שֶׁלְּךָ כְּסִדְרָן, הַטְבִילָה בַּמִּקְוֶה בַּבֹּקֶר הוּא חֵלֶק מִתִּקּוּן **חִיצוֹנִיּוֹת** עוֹלַם הָעֲשִׂיָּה, הַכּוֹלֵל עֲשִׂיַּת צָרְכֵיו וּרְחִיצַת יָדָיו וְטָהֳרַת הַגּוּף, וְאַחַר כָּךְ אֲמִירַת הַקָּרְבָּנוֹת הוּא תִּקּוּן פְּנִימִיּוּת עוֹלַם הָעֲשִׂיָּה שֶׁנַּעֲשָׂה עַל יְדֵי דִּבּוּרֵי הַתְּפִלָּה, וְכַמְבֹאָר כָּל זֶה בְּדִבְרֵי הָאֲרִיזַ"ל, וְעַל כֵּן הַטְּבִילָה בְּמִקְוֶה וַאֲמִירַת הַקָּרְבָּנוֹת הֵם שַׁיָּכִים אַהֲדָדֵי וּבַחֲדָא מַחְתָּא מַחֲתִינְהוּ, וְאֵין סְתִירָה בֵּינֵיהֶם כְּלָל, אַדְרַבָּה אֶחָד מְחַזֵּק אֶת הַשֵּׁנִי, עַל כֵּן תִּרְאֶה לְהִתְאַמֵּץ לְהַחֲזִיק בִּשְׁנֵיהֶם יַחַד וְאָז טוֹב לְךָ לָנֶצַח.

[וְדֶרֶךְ אַגַּב, עִנְיַן הַנַּ"ל מְרֻמָּז מְפֹרָשׁ בְּדִבְרֵי הַגְּמָרָא (בְּרָכוֹת דַּף טו, א): כָּל הַנִּפְנֶה וְנוֹטֵל יָדָיו וּמַנִּיחַ תְּפִלִּין וְקוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע וּמִתְפַּלֵּל - מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב כְּאִלּוּ בָּנָה מִזְבֵּחַ וְהִקְרִיב עָלָיו קָרְבָּן, דִּכְתִיב אֶרְחַץ בְּנָקִיּוֹן כַּפַּי וַאֲסֹבְבָה אֶת מִזְבַּחֲךָ ה', אֲמַר לֵהּ רָבָא, לָא סָבַר לָהּ מַר כְּאִלּוּ טָבַל דִּכְתִיב אֶרְחַץ "בְּנָקִיּוֹן" וְלֹא כָּתַב אַרְחִיץ "כַּפַּי", וּפָרַשׁ רַשִׁ"י מִשְׁמַע אֶרְחַץ כָּל הַגּוּף וְלֹא כְּתִיב אַרְחִיץ כַּפַּי לְדָרָשָׁה אָתָא, לוֹמַר שֶׁמַּעֲלָה עָלָיו שֶׁכַּר רְחִיצַת כַּפָּיו כְּאִלּוּ **טָבַל** כָּל גּוּפוֹ, עַיֵּן שָׁם; הֲרֵי מְפֹרָשׁ יוֹצֵא שֶׁהֶהְכֵּנַת הַגּוּף בִּרְחִיצָה וּבִטְבִילָה זֶה נֶחְשָׁב כְּאִלּוּ בָּנָה מִזְבֵּחַ וְהִקְרִיב עָלָיו קָרְבָּן, שֶׁהוּא כָּל עִנְיַן אֲמִירַת הַקָּרְבָּנוֹת שֶׁמְּקַיְּמִים בְּזֶה (הוֹשֵׁעַ י"ד) וּנְשַׁלְּמָה פָּרִים שְׂפָתֵינוּ, וְנֶחְשָׁב לָנוּ כְּאִלּוּ הִקְרַבְנוּ הַקָּרְבָּנוֹת מַמָּשׁ, שֶׁכָּל זֶה הוּא תִּקּוּן עוֹלַם הָעֲשִׂיָּה, וְהָבֵן כָּל זֶה הֵיטֵב].

וּבְעִנְיַן שְׁאֵלָתְךָ לְגַבֵּי הוֹצָאַת דִּבְרֵי תּוֹרָה בְּפֶה מָלֵא בְּשָׁעַת הַלְּמוּד, אִם צְרִיכִין אֶת זֶה בְּכָל הַלְּמוּדִים שֶׁרַק לוֹמְדִים? עַל זֶה הַתְּשׁוּבָה, כְּשֶׁלּוֹמְדִים מִקְרָא וּמִשְׁנָה וּגְמָרָא וּשְׁאָר סִפְרֵי חָכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, בְּוַדַּאי הַנָּכוֹן הוּא לְהוֹצִיא הַלְּמוּדִים בְּפֶה מָלֵא, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חָכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֵרוּבִין נד ע"א) עַל הַפָּסוּק (מִשְׁלֵי ד כב) חַיִּים הֵם לְמוֹצְאֵיהֶם, לְמוֹצִיאֵיהֶם בְּפֶה, וְכֵן כְּתִיב (שְׁמוֹת יג ט) לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ, אֲבָל בְּשָׁאָר מִינֵי לְמוּד כְּשֶׁאַתָּה מְעַיֵּן בְּאֵיזֶה סֵפֶר אוֹ בְּאֵיזוֹ סוּגְיָא וְכוּ', גַּם הָעִיּוּן בָּעֵינַיִם וּבְמַחֲשָׁבָה בְּוַדַּאי נֶחְשָׁב לִלְמוּד, וּבָזֶה מְחַדְּדִים אֶת הַשֵּׂכֶל וְזוֹכִין לְקַשֵּׁר לִבּוֹ וּמוֹחוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בְּקֶשֶׁר עֶלְיוֹן.

יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁנְּזַכֶּה לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת מִתּוֹךְ שִׂמְחָה עֶלְיוֹנָה וְאַהֲבָה רַבָּה.

הַמְאַחֵל לְךָ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְחַג מְאִיר וְשָׂמֵחַ.

פניני שלום בית משיחות מורנו הרה"צ שליט"א

מַקֵּל אֶחָד גָּבוֹהַּ

א

חַד הָאוֹבְיִם הַגְּדוֹלִים לִשְׁלוֹם בַּיִת, שֶׁמֵּבִיא הַרְבֵּה צָרוֹת וּבְעָיוֹת הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵנוּ, זֶה שֶׁבְּנֵי הַזּוּג לֹא קָנוּ לְעַצְמָם אֶת הַמִּדָּה הַנִּפְלָאָה שֶׁל וַתְּרָנוּת וְהַכְנָעָה, וּמִתְנַגְּשִׁים בִּרְצוֹנוֹתֵיהֶם, זֶה רוֹצֶה שֶׁיִּהְיֶה דַּוְקָא כִּרְצוֹנוֹ וְזוֹ לֹא מְוַתֶּרֶת שֶׁיִּהְיֶה דַּוְקָא כִּרְצוֹנָהּ.

הָעַקְשָׁנוּת וְהַיֵּשׁוּת הַזּוֹ לֹא מוֹבִילָה לְשׁוּם מָקוֹם טוֹב...

גַּם אִם אָדָם יִשְׁמַע וְיָבִין הַדְּרָכוֹת נִפְלָאוֹת לְתַקֵּן אֶת חַיָּיו, אַךְ אִם יֵשׁ לוֹ יֵשׁוּת, יִהְיוּ לוֹ כָּל מִינֵי חֶשְׁבּוֹנוֹת שׁוֹנִים לָמָּה לֹא מִתְכַּוְּנִים אֵלָיו וְלֹא מִתְכַּוְּנִים בְּמַצָּב הַזֶּה, וְהוּא לֹא יִזָּכֶה לְהַגִּיעַ לְכָל מַה שֶּׁשּׁוֹמֵעַ וּמִתְחַזֵּק.

אָכֵן אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים כָּאן מֵהִתְדַּבְּקוּת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲבָל הַדֶּגְמָא שֶׁנָּתַתִּי הִיא מִבֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם, **כִּי אֵיךְ שֶׁאָדָם בּוֹנֶה אֶת בֵּיתוֹ, זֶה בְּעֶצֶם אֵיךְ שֶׁהוּא בּוֹנֶה בֵּינוֹ לְבֵין הַשְּׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה!**

אָדָם לֹא יָכוֹל לוֹמַר: "הַבְּעָיוֹת הֵן רַק בְּבֵיתִי, אוּלָם בַּשָּׁמַיִם, בֵּינִי לְבֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, אֲנִי בְּסֵדֶר"... הַבַּיִת שֶׁלְּךָ הוּא רְאִי דַּרְכּוֹ אַתָּה יָכוֹל תָּמִיד לְהִתְבּוֹנֵן וְלִרְאוֹת הֵיכָן אַתָּה נִמְצָא וּמָה נַעֲשָׂה לְמַעְלָה בֵּינְךָ לְבֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, אִם יֵשׁ בַּבַּיִת אַהֲבָה וְשִׂמְחָה אֲמִתִּית – כֵּן הוּא בַּשָּׁמַיִם, אַתָּה בּוֹנֶה קֵן לַשְּׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה לִשְׁרוֹת בַּחַיִּים שֶׁלְּךָ.

בְּחֵיי מוֹהַר"ן (סימן תקס"ג) מוֹסֵר לָנוּ רַבִּי נָתָן דִּבּוּר נוֹרָא מֵרַבֵּנוּ ז"ל: "שָׁמַעְתִּי מֵרַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁבִּימֵי אַבְרָהָם אָבִינוּ הָיְתָה הַשְּׁכִינָה נִקְרֵאת בְּשֵׁם שָׂרָה וּבִימֵי יִצְחָק בְּשֵׁם רִבְקָה, וּבִימֵי יַעֲקֹב בְּשֵׁם רָחֵל וְלֵאָה וְכֵן מוּבָא בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ מֵעֵין זֶה". זֶה סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, שֶׁבַּתְּקוּפָה שֶׁהוּא כָּאן בְּזֶה הָעוֹלָם, הַשְּׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה זוֹ אִשְׁתּוֹ! זֶה הַבָּנִין וְהַשְׁלֵמוּת שֶׁלּוֹ! דַּע לְךָ שֶׁאִם יֵשׁ שָׁלוֹם בַּבַּיִת וְהַבָּנָה הֲדָדִית וְהַכֹּל עַל נָכוֹן, תֵּדַע שֶׁכָּךְ הוּא לְמַעְלָה!

עוֹד דָּבָר נִפְלָא אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לִקּוּטֵי מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כט): "כְּשֶׁאֵרַע שְׁאֵלָה בְּבֵית הָאָדָם עַל יְדֵי תַּעֲרֹבֶת אִסּוּר בְּהֶתֵּר, וְאֵין בְּהֶתֵּר כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת הָאִסּוּר, בָּזֶה מַרְאִין לוֹ שֶׁפָּגַם בְּאֵיזֶהוּ יִחוּד שֶׁל מַעְלָה", רַבֵּנוּ מְגַלֶּה כָּאן – כָּל מַה שֶּׁקּוֹרֶה בַּבַּיִת שֶׁלְּךָ, זֶה בְּעֶצֶם מַה שֶּׁקּוֹרֶה לְמַעְלָה!

אֲבָל הַיֵּשׁוּת! הָעַקְשָׁנוּת לְהוֹצִיא מִכֹּחַ אֶל הַפֹּעַל מַה שֶּׁ"אֲנִי" רוֹצֶה, זֶה יִמְנַע מֵהָאָדָם לִזְכּוֹת לְבַיִת כָּזֶה, **כַּמָּה נִפְלָא הוּא אִם לְאֶחָד יֵשׁ אֶת מִדַּת הַנְּמִישׁוּת, לֹא לָלֶכֶת בְּעַקְשָׁנוּת**

אֲנַחְנוּ הָיֵינוּ כְּמֵעַט הָרִאשׁוֹנִים לִפְנֵי הַמַּחְסוֹם, וְצִפִּינוּ לִרְאוֹת שֶׁתְּהֵא אֲנָיָה גְּדוֹלָה מְאֹד וְכוּ', וְלֹא, מִתּוֹךְ הָרֶכֶב רָאִינוּ רַק אֶת הַחֵלֶק הָעֶלְיוֹן שֶׁהָיָה רַק מַקֵּל גָּבוֹהַּ... זֶה הָיָה הַתֹּרֶן הַגָּבוֹהַּ שֶׁמְּנַע מֵהַסְּפִינָה לַעֲבֹר תַּחַת הַגֶּשֶׁר, וְאַחֲרֵי 15 20 דַּקּוֹת חָזַר הַכְּבִישׁ לִמְקוֹמוֹ וְהִמְשַׁכְנוּ בְּדַרְכֵּנוּ.

רֹאשׁ בְּרֹאשׁ, לָבוֹא לִידֵי פְּשָׁרָה, לִמְצֹא דֶּרֶךְ לְהַכְנִיעַ אֶת עַצְמוֹ...

פַּעַם נָסַעְתִּי יַחַד עִם מוֹהַרְא"שׁ בִּכְבִישׁ רָאשֵׁי בְּנֵי יוֹרְק, וּמְהַרְנוּ בַּדֶּרֶךְ לְשִׂדֵּה הַתְּעוּפָה, בְּדַרְכֵּנוּ עָבַרְנוּ מֵעַל גֶּשֶׁר הָעוֹבֵר מֵעַל נָהָר גָּדוֹל הַמִּתְחַבֵּר לַיָּם, וְלָכֵן הָיוּ עוֹבְרוֹת שָׁם לִפְעָמִים רְחוֹקוֹת אֳנִיּוֹת גְּבוֹהוֹת שֶׁלֹּא יָכְלוּ לַעֲבֹר מִתַּחַת לַגֶּשֶׁר, וְאָז הָיָה יוֹרֵד מַחְסוֹם שֶׁעוֹצֵר אֶת הַתְּנוּעָה וְהַגֶּשֶׁר הָיָה מִתְרוֹמֵם מֵעְלָה, וְאַחֲרֵי שֶׁהָאֳנִיָּה עָבְרָה הָיְתָה הַתְּנוּעָה חוֹזֶרֶת לְזֹרֶם.

זֶה לֹא הָיָה קוֹרֶה הַרְבֵּה, אֲבָל זֶה קָרָה בְּדִיּוּק כְּשֶׁהָיִיתִי בְּדַרְכִּי לְשִׂדֵּה תְּעוּפָה עִם מוֹהַרְא"שׁ זַ"ל, בִּכְדֵי שֶׁיִּשָּׁאֵר מִזֶּה לִמּוּד חַי...

אֲנַחְנוּ הָיֵינוּ כְּמֵעַט הָרִאשׁוֹנִים לִפְנֵי הַמַּחְסוֹם, וְצִפִּינוּ לִרְאוֹת שֶׁתְּהֵא אֳנִיָּה גְּדוֹלָה מְאֹד וְכוּ', וְלֹא, מִתּוֹךְ הָרֶכֶב רָאִינוּ רַק אֶת הַחֵלֶק הָעֶלְיוֹן שֶׁהָיָה רַק מַקֵּל גָּבוֹהַּ... זֶה הָיָה הַתֹּרֶן הַגָּבוֹהַּ שֶׁמְּנַע מֵהַסְּפִינָה לַעֲבֹר תַּחַת הַגֶּשֶׁר, וְאַחֲרֵי 15 20 דַּקּוֹת חָזַר הַכְּבִישׁ לִמְקוֹמוֹ וְהִמְשַׁכְנוּ בְּדַרְכֵּנוּ.

אֲנִי נָהַגְתִּי וּמוֹהַרְא"שׁ פָּתַח פִּיו בְּשִׂיחָה נִפְלָאָה: מַה הָיָה כָּאן? רֶבַע שָׁעָה שֶׁהַתְּנוּעָה עָצְרָה, וְדָבָר כָּזֶה בִּכְבִישׁ מָהִיר גּוֹרֵם לִפְקָק עָצוּם אַחַר כָּךְ, וְכָל זֶה לָמָּה? לֹא אֵיזוֹ אֳנִיָּה בְּאֶמֶת גְּדוֹלָה, רַק שֶׁהָיָה לָהּ תֹּרֶן גָּבוֹהַּ, מַקֵּל אֶחָד שֶׁעָשָׂה כָּל כָּךְ הַרְבֵּה רַעַשׁ וְעָצַר אֶת כֻּלָּם. מַדּוּעַ לֹא עוֹשִׂים לְכְתְחִלָּה שֶׁיּוּכְלוּ לְכוֹפֵף אֶת הַתֹּרֶן וְלַחֲסֹךְ אֶת כָּל מַה שֶּׁנִּגְרַם מִזֶּה?

הַלִּמּוּד בָּזֶה פָּשׁוּט: לִפְעָמִים יֵשׁ לְאָדָם יֵשׁוּת אַחַת, הוּא לֹא מוּכָן לְוַתֵּר וּלְהִתְפַּשֵּׁר עַל דָּבָר מְסֻיָּם, **תִּרְאֶה אֵיזֶה בָּלָגָן זֶה יָכוֹל לִגְרֹם! אִם הָיָה לְךָ שֵׂכֶל הָיִיתָ מִתְכּוֹפֵף מֵעַט.**

זֶה סוֹד הַהַצְלָחָה בְּחַיִּים – "גְּמִישׁוּת", שֶׁאָמְנָם יֵשׁ לוֹ כִּוּוּן בַּחַיִּים, אֲבָל הוּא גַּם גָּמִישׁ, מַדּוּעַ עַכְבָּר מַצְלִיחַ לְהַגִּיעַ לְכָל מָקוֹם? אֵין לוֹ עַצְמוֹת, הוּא יָכוֹל לְהִתְגַּמֵּשׁ וּלְהִכָּנֵס בְּכָל חֹר אוֹ מִתַּחַת לַדֶּלֶת, אַף שֶׁהוּא קְצָת גָּדוֹל – הוּא יַצְלִיחַ לִהְיוֹת גָּמִישׁ.

אַשְׁרֵי אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֶת הַכֹּחַ הַזֶּה בְּכָל מַה שֶּׁרַק יַעֲבֹר עָלָיו, פִּתְאוֹם הוּא קִבֵּל "מָנָה" – הָאִשָּׁה אָמְרָה מַשֶּׁהוּ וְכוּ', אִם תַּעֲמִיד אֶת הַתֹּרֶן שֶׁלְּךָ זָקוּף – תִּהְיֶה מַהְפֵּכָה גְּדוֹלָה... תּוֹרִיד וּתְקַפֵּל אֶת עַצְמְךָ, וְגַם אִם נִרְאֶה כְּאִלּוּ הִכְנַעְתָּ אֶת עַצְמְךָ, הָאֱמֶת הִיא שֶׁזֶּה רֵוַח עָצוּם, תִּרְאֶה אֵיךְ שֶׁאַתָּה יָכוֹל לְהִתְקַדֵּם כְּמוֹ מֶלֶךְ לְלֹא שׁוּם מַפְרִיעַ...

(מתוך שיעור יום רביעי פרשת מטות מסעי תשפ"ג)

כשמוהרא"ש הגיע למחנה הקיץ של ישיבת "תפארת התורה", שסבלה ממחלוקת נוראה באותן שנים, והביא "עסקה" יקרת ערך - הבחורים שקיימו אותה זכו בדרך פלא למצוא את זיווגם בתקופה לאחר מכן

העסקה של מוהרא"ש

יץ תשע"א, מחנה ישיבת "תפארת התורה ברסלב" – עלענוויל ניו יורק.

ההתרגשות גאתה יותר ויותר, היום נטה לפנות ולשקוע, ובכל רגע אמור היה רכבו של מוהרא"ש זי"ע להופיע בשערי הקעמפ.

מספר פעמים זכו תלמידי הישיבה לקבל את מוהרא"ש במחנה הקיץ, אולם הפעם הזו היתה שונה. היה זה כשלוש שנים אחרי התייסדות ישיבת תפארת התורה, מערכת עצומה של בזיונות ומחלוקות היו מנת חלקה של הישיבה ותלמידיה בשנים הראשונות, הסמ"ך מ"ם לא שתק על פתיחת ישיבה שחרטה על דגלה לחנך את תלמידיה בדרך רבינו ז"ל, בתמימות ובפשיטות גמורה כמו שנלמד בהיכל הקודש.

בו בזמן שישבו עשרות בחורי חמד ושקדו בעבודת השם טהורה, ישבו להם יושבי קרנות וטחנו ולעסו כל הוצאת שם רע ולשון הרע שהוציאו מלחכי המחלוקת, ושמה של הישיבה הנפלאה הושחר בראש כל חוצות. כשניסו שדכנים להציע אחד מבני הישיבה כשידוך, נותק הטלפון מיד כששמע הלה את שם הישיבה.

כבר כשנוסדה הישיבה, נמנו בין שורותיה בחורים רבים שכבר היו בגיל הנישואים, בפרט לפי דעת רבינו ז"ל, שהזהיר "לבוא אלי עם טלית" – היינו לראות להתחתן כמה שיותר מהר.

ראש הישיבה הרה"ג ר' יואל ראטה שליט"א, היה מספר את צער הבחורים בפני מוהרא"ש בהזדמנויות שונות, מוהרא"ש ז"ל, שכל ימי חייו מסר נפשו להשיא בני ישראל סמוך לפרקם, כאב את כאבם של הבחורים, באומרו "אין עוד אחד שיכול להבין צער של בחור, שרוצה להתחתן ולחיות חיים טהורים ועדיין לא נושע".

לאחר פעמים רבות בהם שפכו הבחורים את מר ליבם בפניו, פנה ראש הישיבה במכתב אל מוהרא"ש, ותיאר איך שבאו מים עד נפש, הבחורים מתבגרים

ראש הישיבה ממתין יחד עם הבחורים לקבל את פני מוהרא"ש ז"ל

ועדיין לא היה אף אחד מהם שזכה להיות חתן, מוהרא"ש נענה הפעם במכתב בו כתב בין השורות, כי הוא רוצה לבוא למחנה הקיץ ביום ט"ו באב הקרוב, היום הגדול שחכמינו הקדושים כותבים עליו: "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים", יום המסוגל לשידוכים.

מוהרא"ש מגיע לקעמפ

ואכן, ביום גדול זה, הצפין מוהרא"ש כל הדרך מהעיר ניו יורק, נסיעה של כשלוש שעות עד למחנה הקיץ. סעודה מפוארת נערכה לכבודו של צדיק ואחרי תפילת מנחה, נטלו ידים לסעודה שבמהלכה פתח מוהרא"ש בשיחה.

מעניין לציין, כי כשהתחיל מוהרא"ש את דברות קדשו, שם לב לאחד הבחורים שרוצה לצאת מבית המדרש, ומוהרא"ש פנה אליו בהארת פנים: "כעת תמצא את השידוך שלך, לא כדאי לך לברוח"...

מוהרא"ש דיבר משך שעה על קדושת היום, ותיאר את העבודה אצל אנשי שלומינו היקרים, שמאז יום חמשה עשר באב כבר התחילו בלימודים

כשהתחיל מוהרא"ש את דברות קדשו, שם לב לאחד הבחורים שרוצה לצאת מבית המדרש, ומוהרא"ש פנה אליו בהארת פנים: "כעת תמצא את השידוך שלך, לא כדאי לך לברוח"...

באתי לדבר על מה שאתם צריכים עכשיו...
מוהרא"ש בשיחה לבחורים

הבחורים ישבו שעות כל יום למלא את חלקם בעסקה עם מוהרא"ש ז"ל

שהדריך אותנו רבינו ז"ל לחודש אלול, באמירה בתיקוני זוהר, תנ"ך וספרי רבינו ז"ל. וביאר את מאמר חכמינו ז"ל שלא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים, והרחיב בסגולתו.

ובין הדברים אמר:

"בשולחן ערוך נפסק: "מצוה על כל אדם שישא אשה בן שמונה עשרה", הכוונה היא על תחילת גיל 18 שזה בשנה ה17, "והמקדים לישא בן י"ג מצוה מן המובחר", ידוע שהרה"ק בעל ה"צמח דוד" זי"ע, בנו של הרה"ק בעל "בני ישככר" זי"ע, התחתן בגיל 12, שנה שלימה הוא הלך עם טלית ועדיין לא הניח תפילין עד ליום הבר מצוה... גם על הצדיק הקדוש ה"צמח צדיק" מויז'ניץ זי"ע מספרים שהתחתן בגיל צעיר מאד.

על כל פנים, כל הבחורים שנמצאים כאן, והם מעל גיל שבע עשרה בוודאי צריכים להתחתן! מסכימים?...

מובא בספר "ראשית חכמה" (בשער הקדושה פרק ב'), שכהיום אין אף בחור שיהיה נקי מחטאת נעורים וכו', בחייו של ה"ראשית חכמה", היתה צפת – מקום מגוריו – העיר הכי קדושה בזמנים ההם, מאז חרבן בית המקדש הראשון לא היו זמנים נפלאים יותר מאותה תקופה קצרה בצפת, הרבי היה האר"י הקדוש, רב העיר היה הבית יוסף, המגיד היה האלשיך הקדוש, החזן היה בעל ה'לכה דודי' – רבי שלמה אלקבץ, השמש היה בעל החרדים, ורבי אברהם גלנטי היה מעורר את כולם לבוא לתיקון חצות, אנשים נשים וטף כולם הלכו לבית הכנסת, ולהבדיל אלף אלפי הבדלות גם הגויים הערבים הלכו מעוטפים לגמרי עד שבקושי ראו שתי עינים... וככה כותב ה"ראשית חכמה" על התקופה שלפני 450 שנה, ומה נאמר היום?!... כשכל בחור יכול להיות לו גישה למכשירים הטמאים, וצריכים הרבה רחמי שמים על המצב בכל הישיבות, שיש בחורים שיש להם בכיס מכשיר, שרואים בו את שלוש העבירות החמורות, עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים".

"ומה נאמר היום?!... כשכל בחור יכול להיות לו גישה למכשירים הטמאים, וצריכים הרבה רחמי שמים על המצב בכל הישיבות, שיש בחורים שיש להם בכיס מכשיר שרואים בו את שלוש העבירות החמורות"

והאמת היא שמדברים על הישיבה כאן כל דבר אסור, כל מיני הוצאת שם רע וכו', שאין להם שום אחיזה במציאות, הסמ"ך מ"ם מאד מפחד ממכם, אין עוד ישיבה כזו ששמים דגש חזק שכל בחור צריך להיות חזק במשניות, התיקון הנורא של האריז"ל לומר כל יום ח"י פרקים משניות, שדבר זה הורג את היצר הרע לגמרי. תיקון זה ציווה רבינו ז"ל למוהרנ"ת ז"ל, אף שהיה גאון עצום וידע כל תוספות בש"ס.

וזה מה שקרה כאן, שאנשים קיבלו לשון הרע כאילו הראש ישיבה פה תולה בחורים... בא תכנסו ותראו שלא ככה, מה עושים כאן? לומדים משניות וגמרא בהתמדה.

אני יכול לעכב אתכם עד הבוקר בדיבורים במעלת היום, אבל צריך לנסוע חזרה, צריך לקיים "בקי בשוב"...

למה דווקא תענית?

"אֲאַחֵל לְכֻלְּכֶם שֶׁתִּזְכּוּ גַּם אַתֶּם לְהָקִים בַּיִת נֶאֱמָן בְּיִשְׂרָאֵל, רַק צַיְּתוּ וְסַיְּמוּ אֶת מַסֶּכֶת תַּעֲנִית מֵאָה וְאַחַת פְּעָמִים, תִּרְאוּ שֶׁבְּוַדַּאי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְרַחֵם עֲלֵיכֶם וְתִזְכּוּ לִמְצֹא אֶת אֶת הַזִּוּוּג הֶהָגוּן לָכֶם מִן הַשָּׁמַיִם.

וְאִם תִּשְׁאֲלוּ לָמָּה דַּיְקָא מַסֶּכֶת תַּעֲנִית? הַתְּשׁוּבָה לְכָךְ הִיא: כִּי לִכְאוֹרָה הָיֵינוּ צְרִיכִים לְהִתְעַנּוֹת עַל חַטֹּאוֹת נְעוּרִים, אַךְ לְמִי יֵשׁ כֹּחַ לָצוּם? וַהֲרֵי כַּאֲשֶׁר מַגִּיעָה תַּעֲנִית אַחַת שֶׁצָּרִיךְ לָצוּם מִצַּד הַהֲלָכָה, אָנוּ נֶחְלָשִׁים וּמְעֻלָּפִים בְּאֹפֶן נוֹרָא, מִכָּל שֶׁכֵּן אֵיךְ אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לָקַחַת עַל עַצְמֵנוּ תַּעֲנִיּוֹת חֲדָשׁוֹת, הָעֵצָה הַיְעוּצָה לְכָךְ הִיא, לִלְמֹד מַסֶּכֶת תַּעֲנִית, כָּל סִיּוּם מַסֶּכֶת נֶחְשָׁב כְּאַלְפֵי אַלְפֵי תַּעֲנִיּוֹת, כָּל שֶׁכֵּן הַזּוֹכֶה לְסַיֵּים מֵאָה וְאַחַת פְּעָמִים מַסֶּכֶת תַּעֲנִית, זֹאת זְכוּת נוֹרָאָה וְנִפְלָאָה מְאֹד".

דִּבּוּרֵי מוֹהֲרָא"ש, מוֹצָאֵי שַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת תְּרוּמָה תשע"ג

"השידוך שלך בדרך, הצטרף ל40 יום תענית!" - מודעות שנתלו במחנה הקיץ לעידוד הבחורים

ט"ו באב זה 40 יום קודם ראש השנה, בבני יששכר מובא שאפשר כבר לברך שנה טובה ומתוקה, זה יום טוב גדול, אבל באתי למה שאתם צריכים עכשיו... כל הבחורים שמעל גיל 17 כבר צריכים לכל השיטות להתחתן, ברוך השם אני כבר חיתנתי זוגות בגיל יותר צעיר והקימו בתים נפלאים ויפים, עד שמסרו אותי, וברוך השם נפטרתי מהם וכו'.

על כל פנים, אעשה עסקה עם כל הבחורים שמעל גיל 17, במשך הארבעים יום שמעכשיו עד ראש השנה, מי שיסיים את המסכת כל יום יזכה לשבור צלחת, הוא יבוא לאומן לרבינו עם טלית, תנסו את זה! זה לא קשה, במסכת תענית יש 28 וחצי דפים, היו אצלי בחורים שלמדו יותר כל יום, זה יכול לקחת כארבע שעות. והשם יעזור שכולכם תבואו למאיר דוד (ר' מאיר דוד פארקאש הי"ו, בעל המפעל "פארקאש טלתים"): "מאיר דוד אני צריך טלית!", עשינו עסק? אם רוצים יכולים!".

אחד מאנ"ש שאל, הרי כעת כבר עבר היום ומה עם הלימוד תענית של היום הזה? ומוהרא"ש ענה: "הגמרא מתחילה תמיד בדף ב', מהו דף א'? הדף הראשון הוא החיזוק שהאדם שומע ללימוד הגמרא, ביום הראשון שומעים ומב' מתחילים לקיים...

הבחורים מקיימים את חלקם בעסקה

ואכן ביום שלמחרת, התמלא בית המדרש של המחנה במרץ נעורים קדוש, הבחורים עטו על הגמרות ולא הרימו עיניהם, מספיק המתינו והצטערו... כעת מקיימים את חלקם בעסקה הקדושה, זה לבד היה מראה של לימוד זכות עצום, ריבונו של עולם ראה את בניך היקרים יושבים שעות על גבי שעות כשכל רצונם לבנות בית נאמן בישראל ולהיות שמורים וקדושים.

באחד הימים, פקדה את האזור הסופה איירין, גשם זלעפות ורוחות עזות גרמו לנהר שזרם ליד המחנה לעלות גדותיו, כוחות הצלה הגיעו למתחם והזהירו את יושבי הקעמפ מפני סכנה צפויה של הצפת המקום במים עמוקים, ומיהרו להעביר את המשפחות והבחורים למקום בטוח, הבחורים ביקשו מהם כמה שניות נוספות ורצו לבית המדרש לקחת איתם גמרא תענית, בכל הטלטולים שעברו עד שיכלו לחזור, בכל שניה פנויה, נפתחה המסכת להמשיך בלימוד. גם כשהתקבל האישור לחזור, עדיין לא חובר המחנה מחדש לחשמל, אולם דבר זה לא שבר את הרצף, הבחורים ישבו בבית המדרש שהיה שרוי בחושך כבד, ולמדו לאור נרות ופנסים עד מילות ההדרן. מאז, העידו הבחורים, ביום רגיל כבר היה הרבה יותר קל לסיים את המסכת...

הישועה לא מאחרת לבוא!

לא אחרו הימים, עוד לפני סיום הארבעים יום, ימים ספורים לפני ראש השנה, הגיעה הבשורה המשמחת על החתן הראשון מבוגרי הישיבה, שזכה גם לעיסקה של מסכת תענית.

במשך זמן החורף, התארסו הבחורים בזה אחר זה, לשמחת מוהרא"ש ז"ל, בעל העסקה הקדושה...

היו גם בחורים שעדיין היו ממתינים לזיווגם, הם באו בשאלה, הייתכן, היכן השידוך שליי?, אך למפרע התברר – כשזכו בסופו של דבר לבוא בברית השידוכים, כי בת זוגם היתה צעירה בתקופה שסיימו תענית, ורק כעת יכל השידוך להתקיים. •

עדכונים בעלון "היכל הקודש" על עוד ועוד חתנים בזכות הסגולה

"אִיעָצְךָ יְדִידִי שֶׁגַּם אַתָּה תְּנַסֶּה לַעֲשׂוֹת כֵּן"

מכתבי מורינו הרה"צ שליט"א על הסגולה הנפלאה

"לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי עִם הַבְּשׂוֹרָה הַנִּפְלָאָה שֶׁזָּכִיתָ לְסַיֵּם מַסֶּכֶת חֲגִיגָה מֵאָה וְאֶחָד פְּעָמִים, אִי אֶפְשָׁר לְךָ לְתָאֵר וּלְשַׁעֵר גֹּדֶל מַעֲלַת הָעִנְיָן הַזֶּה וְכַמָּה שִׂמַּחְתָּ אוֹתִי עִם בְּשׂוֹרָה טוֹבָה זֹאת, יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁתִּזְכֶּה לַעֲשׂוֹת הֲמוֹן סִיּוּמִים בְּכָל חֶלְקֵי הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה תִּשְׁמֹר עָלֶיךָ מִכָּל רַע הֵן בְּרוּחָנִיּוּת וְהֵן בְּגַשְׁמִיּוּת.

אִם בִּרְצוֹנְךָ לְהַמְשִׁיךְ בְּמִבְצַע הַקָּדוֹשׁ שֶׁל "מֵאָה וְאֶחָד פְּעָמִים" אֶפְשָׁר לְךָ לָקַחַת מַסֶּכֶת תַּעֲנִית וְלָצֵאת לַדֶּרֶךְ, וְעָבְדָא יַדְעִנָא אֵצֶל מוֹהֲרָא"שׁ זי"ע שֶׁהִבְטִיחַ לִקְבוּצָה שְׁלֵמָה שֶׁל בַּחוּרִים שֶׁאִם יְסַיְּמוּ מַסֶּכֶת תַּעֲנִית בִּרְצִיפוּת אַרְבָּעִים פְּעָם בְּתִקּוּפָה זוֹ שֶׁל יְמֵי אָב – אֱלוּל יִזְכּוּ לִמְצֹא בַּת זוּגָם, וְקִיְּמוּ זֹאת וְנוֹשְׁעוּ כֻּלָּם בְּדַרְכּוֹ נוֹרָא וְנִפְלָא מְאוֹד".

יום רביעי פרשת מסעי תשפ"ב

"לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי מִכְתָּבְךָ הַמָּלֵא מְרִירוּת וּצְעָקוֹת עַד לֵב הַשָּׁמַיִם וּמִי שֶׁאָמַר לְעוֹלָמוֹ דַּי יֹאמַר לְצָרָתְךָ דַּי וְתִזְכֶּה לְהִוָּשַׁע בְּקָרוֹב יְשׁוּעָה אֲמִתִּית וְלִמְצֹא אֶת בַּת זוּגְךָ הַהֲגוּנָה מִן הַשָּׁמַיִם.

מוֹהֲרָא"שׁ זי"ע, זְמַן מָה לִפְנֵי הִסְתַּלְּקוּתוֹ, הִבְטִיחַ לִקְבוּצָה שֶׁל בַּחוּרִים בְּתִקּוּפָה זֹאת שֶׁבֵּין ט"ו בְּאָב לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁאִם יְסַיְּמוּ מַסֶּכֶת תַּעֲנִית בְּכָל יוֹם בְּרִצִיפוּת אַרְבָּעִים יוֹם יִמְצְאוּ אֶת בַּת זוּגָם, וְאֵלּוּ שֶׁקִּיְּמוּ זֹאת רָאוּ יְשׁוּעוֹת נִפְלָאוֹת מַמָּשׁ לְמַעְלָה מִן הַטֶּבַע, וְעַל כֵּן אִיעָצְךָ יְדִידִי שֶׁגַּם אַתָּה תְּנַסֶּה לַעֲשׂוֹת כֵּן, וּכְבָר הִדְפִּיסוּ מַסֶּכֶת תַּעֲנִית בְּכֶרֶךְ קָטָן וְגַם בֵּינוֹנִי, גְּמָרָא לְבַד, וְעַל יְדֵי זֶה תּוּכַל בְּקַל לְבַצַּע אֶת זֶה. וְעַל כֵּן תִּצְטָרֵךְ לְהַבְטָחָה זֹאת שֶׁל מוֹהֲרָא"שׁ זי"ע, וְיַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁתִּהְיֶה לְךָ יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה וְנִשְׁמָע וְנִתְבַּשֵּׂר בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת."

יום ראשון פרשת עקב תשפ"ב

אין אחד שלא שייך

שלום וברכה.

מצאתי משהו מעניין בהלכות קריאת התורה וחשבתי לשתף בו את הציבור.

מובא בגמרא מסכת בבא קמא (דף פ"ב ע"א) : "עשרה תקנות תיקן עזרה... שקורין במנחה בשבת - משום יושבי קרנות." פירוש – משה רבינו תיקן לקרוא בתורה בשני חמישי ובשבת, כדי שלא ישהו 3 ימים ללא תורה, הגיע עזרא והוסיף גם לקרוא בשבת במנחה, מפני יושבי הקרנות.

מי אלו יושבי הקרנות שבגינם תיקנו תקנה מיוחדת? מסביר רש"י שם, "יושבי חנויות, כל ימות החול עוסקין בסחורה ואין קורין בשני ובחמישי, תקון בגינייהו קריאה יתירה". (וכן מבאר הרא"ש), הערוך מפרש באופן אחר : "יושבי קרנות – אינשי שלא מעלי לבי מדרשא אלא רגילין שיושבין בקרנות העיר ועוסקים בדברי שיחה."

רואים מכאן לימוד עצום. הרי בכלל, כל תקנת משה רבינו לקרוא בתורה בשני וחמישי ובשבת, מפני מי היא נתקנה?

האם היא נתקנה לתלמידי חכמים יושבי בית המדרש מבוקר ועד ערב? לא. האם לאלו שעמלים לעבודתם וקובעים עיתים לתורה מידי יום? גם לא.

היא נתקנה לאנשים שלא שמעו דברי תורה זה שלושת ימים...

שנבין, בן אדם שקם בבוקר ומברך ברכת התורה, ואחרי זה מתוך הרגל ובלי לשים לב כלל הוא אומר גם את הפסוקים של ברכות כהנים שנוהגים לומר מיד אחרי ברכות התורה, ואחרי זה במשך היום הוא לא פתח יותר ספר.. - אותו אדם, האם אליו משה רבינו התכוון בתקנתו? לא...

משה רבינו מתקן תקנה לקרוא בתורה כל שלושה ימים. בשביל מי? בשביל אנשים האלו הרחוקים בכלל שלא לומדים כלום שלפחות ישמעו כל כמה ימים קצת פסוקים..

מגיע עזרא הסופר ואומר, זה לא מספיק.

נכון, כעת אנשים שאינם לומדים כלום אבל כן מגיעים לבית כנסת במשך השבוע ישמעו דברי תורה.

אבל מה עם אנשים שלא מגיעים לבית כנסת כלל? אותם אנשים שעוסקים בסחורה ולא לומדים ואפילו לא טורחים להגיע לבית כנסת.. מה איתם? לכן תיקן לקרוא בשבת גם במנחה שאז כולם בטלים ממלאכה ויש זמן פנוי.. כדי שגם אלו הרחוקים ישמעו דברי תורה..

לכאורה ניתן לשאול, על מה כל הרעש? על אנשים שלא לומדים ולא מגיעים לבית כנסת?

ובכלל, לפי פירוש הערוך , הרי מדובר כאן באינשי דלא מעלי, אנשים לא ראויים, שבכלל לא רוצים לבוא לבית כנסת... הם יושבים כל היום על הגדרות בעיר ומפטפטים ומבלים את זמנם, פרחחים...

בשבילם צריך תקנה?? אם הם לא רוצים, אז לא.. למה צריך לתקן בשבילם תקנה מיוחדת?

התשובה היא, לא! התורה הקדושה שייכת לכל יהודי ויהודי לא משנה מה מצבו! לכל אחד ואחד יש חלק בתורה הקדושה, אפילו אם רק פעם בכמה ימים, אפילו אם רק פעם בשבוע. העיקר קשר לתורה!

אני ראיתי כאן לימוד גדול מאוד - אין אדם שלא קשור לתורה. אין אדם שאין לו חלק כלשהוא. לא משנה בכלל מי אתה ומה אתה...

אודה לפרסום לזיכוי הרבים,

בברכה, יוסי, ב"ש

להתענג מנוף התפילה...

ביום ראשון שעבר יצאתי מביתי בכדי לקיים את משימתי הק' – הפצת ספרי רבנו בעולם, והפעם כיוונתי צעדי לכיוון עיר הק' טבריה, אליה מגיעים בימי הקיץ המוני עמך ישראל, מכל החוגים והמינים, וזו הזדמנות טובה לפירסום עצות רבנו בקרב העולם. בדרכי עברתי ב"מקום הכי יפה בעולם" איך שמוהרא"ש היה מכנה את זה... – תחלת הירידה מיבנאל לעיר טבריה, שבה נראה נוף מדהים של ים הכנרת.

אנחנו ביבנאל כבר רגילים למראה הזה ונוסעים ועוברים במהירות מבלי לשים לב, והנה לפני נסע רכב שנסע כל כך באיטיות, עד שגרם לפקק ארוך למשך כל הירידה, כשהגענו לסוף הירידה, שם הנוף מסתיים, סימן לי אותו נהג בידו כאומר לי: "עצור אני רוצה להגיד לך דבר מה". עצרתי לידו, היה זה תייר מחו"ל, הוא התנצל על הפקק שגרם בעקבות נסיעתו האיטית, והסביר שהוא פשוט לא היה מסוגל בנוף שכזה לנסוע במהירות ולפספס עונג כזה, כל פיסת דרך גרמה לו לא לרצות להתנתק ממנה ולהמשיך הלאה.

הדיבורים שלו עוררו אותי נזכרתי בדברי רבינו ז"ל בליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ס"ה, שאדם שזוכה לראות יקר יופי וזיו תפארת מילות התפילה, קשה לו להפרד ממנה מרוב תענוג מיופיה ואוֹרָהּ, כמו התייר הזה שלא רצה להתנתק מהנוף רק להשאר להתענג בה תמיד...

א. ש. פ. יבנאל עיר ברסלב

מנוע דומם מעיר נשמות

כ

מה ימים אחר חג השבועות הקדוש, יצאתי להפצה במרכז קניות גדול לא רחוק מיבנאל.

מיד שיצאתי מהרכב, שמתי לב לקבוצה של יהודים מבוגרים, ומיד ניגשתי אליהם עם הקונטרסים הקדושים והצעתי להם, "לא, לא" הם סירבו, חלקם במעט אדיבות וחלקם בפנים חתומות.

המשכתי הלאה, בוודאי אפשר לפעול ולהשקות את עצות רבינו ליהודים אחרים, לא צריך להשבר.

עברתי בחנויות הרבות ואכן זכיתי להפיץ לכמות נכבדה של אנשים שלקחו ונתנו צדקה. כשסיימתי את הסיבוב חזרתי למקום הראשון, בו החניתי את הרכב.

שניה לפני שרציתי להכנס לרכב, שמתי לב שבצד החניה ישבו כמה עשרות אנשים על הספסלים ונראו קצת מתוסכלים.

ניגשתי אליהם להפיץ ופתאום נענה לי אחד מהם: ראית? בגלל שלא רצינו לקחת ממך בתחילה נתקענו פה"... מיד זיהיתי שמדובר באותה קבוצה מתחילת ההפצה, "מה קרה לכם?" ביררתי.

"אנחנו קבוצה גדולה שהגיעה יחד באוטובוס מלא מדימונה, וכעת כשאנחנו רוצים סוף סוף לחזור לאוטובוס ממוזג בדרך הביתה, להתקרר מהחום, גילינו בעיה באוטובוס שעדיין לא נפתרה".

"היינו צריכים להתייחס אליך יפה ולקחת מהחוברות שלך" הפטיר אחד מהם.

משלא היה להם מה לעשות בנתיים... פתחו עמי בשיחה ותוך כדי הציעו: "אולי תתן לנו שיעור תורה עד שיסתדר הענין?"

הם היו צמאים מהחום השרבי, וגם הלב הנשבר שכעת היה להם צמא לקצת דברי חיזוק...

פתחתי את פי והתחלתי לספר להם את דיבורי מורינו הרה"צ שליט"א בחג השבועות שעבר, שסיפר לכבוד הילולת הבעל שם טוב הקדוש, את אור האמונה שהחדיר בעולם:

יהודי, בעל בית מרזח, הגיע אל הבעל שם טוב הקדוש והתאונן על מצבו, לא די שהמלאכה לא קלה, הוא גם נצרך לבלות את רוב יומו בין ערלים טמאים, פיהם המלוכלך והתנהגותם הלא הולמת, פוצעת את הנשמה היהודית שמבקשת להשאר טהורה ונקיה, נענה לו הבעל שם טוב הקדוש: "אם הקדוש ברוך הוא שם אותך שם, שם רצתה כוונתו יתברך שתהיה! הטה אזניך ותשכיל לראות את אלוקותו יתברך גם ממקום זה".

קיבל היהודי בתמימות את דברי הצדיק וחזר לביתו, והנה הוא שומע את הגויים בבית המרזח מדברים ביניהם: "אני לא מבין את הפריץ" אמר אחד מהם, "ראיתי את שליחיו נכנסים לבית עני מרוד, ממש לא היה לו כלום בבית, והפכו את כל הבית, ובסוף מצאו איזה כרית קרועה ובלויה ולקחו אותה, אתה יכול לומר לי מה יעשה הפריץ בעל הנכסים הרבים עם הכרית העלובה של העני?!".

"אתה לא מבין", ענה הערל שישב מולו, "ודאי שהפריץ לא צריך את זה, הוא רק צריך שהאדם ההוא יזכור שיש פריץ!".

כל זה שמע היהודי, וליבו החל להבין את הרמז...

לפעמים עובר על האדם איזה קושי והוא לא מבין מדוע, הקדוש ברוך הוא רוצה שנזכור שיש מלך בעולם!

"אחים יקרים, האוטובוס נתקע, וכי הקדוש ברוך הוא רוצה שנסבול? הוא רוצה שנזכור אותו, שנדבר אליו, שנתקרב".

המשכתי ככה לדבר על ליבם דיבורי אמונה, שהיכן שיהודי מגיע – הכל הוא בחשבון מלמעלה לתקן דווקא באותו מקום ומצב איזה תיקון נפלא.

ציבור נוסעי האוטובוס ישבו מרותקים לדברי החיזוק, וגם אלו שבתחילת הדברים עדיין לא רצו לטעום מספרי רבינו, התרככו ולקחו כולם ממבחר הקונטרסים שהיו לי. כשסיימתי לדבר אמרתי להם: "נו, כעת תבדקו שוב את מצב האוטובוס"...

בדיוק באותו הרגע, פתח הנהג את החלון וקרא לכולם לעלות לאוטובוס שהיה תקין ומוכן לצאת לדרך...

פֶּרֶק י׳

הַכֶּלֶב וְהַגְּדִי שֶׁקָּפְצוּ מֵאֶרֶשׁ...

עוֹד יוֹם שִׁגְרָתִי בְּבֵיתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶפְרַיִם מֵהוֹסְיַאטִין, הַמִּטְבָּח אֵינוֹ שָׁקֵט, הָאֲדִים שֶׁיָּצְאוּ מֵהַסִּירִים הָרַבִּים מִלְּאוּ אֶת הֶחָלָל בְּרֵיחוֹת תַּבְשִׁילִים וְהָעוּגוֹת שֶׁנֶּאֶפוּ נָתְנוּ נִיחוֹחַ מַאֲפִים נָעִים בְּכָל הַסְּבִיבָה. כָּכָה הוּא בֵּיתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶפְרַיִם הַפָּתוּחַ לְרְוָחָה לְאֶחָיו הַיְּהוּדִים שֶׁבָּאִים לְהָזִין נַפְשָׁם בְּצִלּוֹ שֶׁל אִישׁ הַחֶסֶד הַיָּדוּעַ.

כָּעֵת בְּסָלוֹן הַבַּיִת, יָשְׁבָה דְּמוּת אֲצִילִית, אֶחָד מִתַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל הַמַּגִּיד מִמֶּעזְרִיטְשׁ זי״ע, שֶׁהָיוּ רְגִילִים לְהִתְאָרֵחַ אֵצֶל רַבִּי אֶפְרַיִם אֲהוּבָם.

הִרְהוּרָיו שֶׁל הַצַּדִּיק לֹא נָתְנוּ לוֹ מָנוֹחַ: ״מַה קָּרָה לוֹ לְרַבִּי אֶפְרַיִם, פָּנָיו אֵינָם שְׂמֵחוֹת כְּתָמִיד, הַאִם עוֹבֶרֶת עָלָיו אֵיזוֹ צָרָה קָשָׁה?״ חָשַׁב.

כְּשֶׁנִּכְנַס רַבִּי אֶפְרַיִם, פָּנָה אֵלָיו הַצַּדִּיק: ״רַבִּ אֶפְרַיִם הַיָּקָר, אַל תַּכְבִּיד עַל עַצְמְךָ, אִם יֵשׁ עַל לִבְּךָ מַשֶּׂהוּ כּוֹאֵב, תָּשִׂיחַ אוֹתוֹ, נְטַכֵּס עֵצָה לָצֵאת מֵהַבְּעָיָה!״.

״מַה אֹמַר לָכֶם רַבִּי קָדוֹשׁ״, נַעֲנָה רַבִּי אֶפְרַיִם בְּצַעַר ״חָשַׁבְתִּי שֶׁלָּקַחְתִּי לְבֵיתִי חָתָן צַדִּיק נֶכֶד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְהִנֵּה הִתְגַּלָּה שֶׁהוּא ״כְּלִי רֵיק״ אֵינוֹ לוֹמֵד וְאֵינוֹ עוֹבֵד הַשֵּׁם״, פָּרַק רַבִּי אֶפְרַיִם אֶת לִבּוֹ, וּפִתְאוֹם הוֹסִיף בְּלְחִישָׁה בְּעֵינַיִם מְלֵאוֹת כְּאֵב: ״נִרְאֶה לִי שֶׁכָּל כָּךְ רָחוֹק הוּא, שֶׁאֲפִלּוּ שָׁכַח אֵיךְ לִקְרֹא לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, הוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ לִקְרֹא בַּסִּדּוּר וּבַחֻמָּשׁ״...

״אַח, אַל תֹּאמַר כָּךְ!, נֶכֶד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, לֹא יִתָּכֵן שֶׁשָּׁכַח אֵיךְ לִקְרֹא בְּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ!״ עָנָה הַצַּדִּיק.

אוּלָם רַבִּי אֶפְרַיִם עָמַד עַל שֶׁלּוֹ, כָּכָה רָאוּ עֵינָיו: ״אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, הוּא מְבַלֶּה אֶת יָמָיו לָרִיק, וּבָטוּחַ אֲנִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לִקְרֹא״.

״יוֹדֵעַ מַה?״, חָשַׁב פִּתְאוֹם הָאוֹרֵחַ הַקָּדוֹשׁ בְּקוֹל, ״הָבֵא אוֹתוֹ, אֶתֵּן לוֹ לִקְרֹא וְנִרְאֶה אִם אָכֵן כָּךְ הוּא״.

רַבִּי אֶפְרַיִם קָרָא לְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַצַּדִּיק הוֹצִיא מֵאֲרוֹן הַסְּפָרִים סֵפֶר מִשְׁנָיוֹת גָּדוֹל.

הוּא פָּתַח בְּמַסֶּכֶת בָּבָא קַמָּא בַּמִּשְׁנָה שֶׁבָּתוּב ״הַכֶּלֶב וְהַגְּדִי שֶׁקָּפְצוּ מֵרֹאשׁ הַגָּג״, וְהִגִּישׁ אֶת הַמִּשְׁנָיוֹת לִפְנֵי רַבֵּנוּ: ״קְרָא נָא בְּנִי אֶת הַמִּשְׁנָה כָּאן בְּקוֹל״ בִּקֵּשׁ.

רַבֵּנוּ הִמְשִׁיךְ לְהַסְתִּיר אֶת עַצְמוֹ וְקָרָא בְּכַוָּנָה תְּחִלָּה כְּמוֹ אֶחָד שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ טוֹב לִקְרֹא: ״הַכֶּלֶב וְהַגְּדִי שֶׁקָּפְצוּ מַאֲרֹשׁ״... ״מַאֲרֹשׁ״ הוּא זֶמֶר שֶׁל רִקּוּד בְּאִידִישׁ...

הָאוֹרֵחַ הָאֲדִים מִבּוּשָׁה, אָכֵן כָּךְ הוּא, אַךְ הַיִתָּכֵן שֶׁיִּהְיֶה כָּזֶה דָּבָר? הוּא הֶעֱרִיךְ מְאֹד אֶת נְכָדָיו שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ וְכָאַב לוֹ מְאֹד לִרְאוֹת דָּבָר כָּזֶה. אַךְ הוּא הִתְאַפֵּק, הוּא לֹא רָצָה לְבַזּוֹתוֹ בִּפְנֵי חָמָיו, שֶׁלֹּא לְגָרֹם חַס וְשָׁלוֹם מְרִיבָה בַּבַּיִת.

שְׁתֵּי סְטִירוֹת מְצַלְצְלוֹת

מְאָחָר יוֹתֵר, כְּשֶׁרַבִּי אֶפְרַיִם לֹא הָיָה בַּסְּבִיבָה, פָּגַשׁ הַצַּדִּיק אֶת רַבֵּנוּ מֵאֲחוֹרֵי הַבַּיִת, וְאָז הוּא פָּתַח אֶת פִּיו בְּתוֹכָחָה חֲרִיפָה: הֵיתָכֵן שֶׁיִּהְיֶה דָּבָר כָּזֶה?! הֲלֹא אַתָּה נֶכֶד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְהַצַּדִּיק רַבִּי נַחְמָן מֵהוֹרוֹדֶנְקָא, חָמִיךָ פִּזֵּר כָּל כָּךְ הַרְבֵּה כֶּסֶף לִנְדוּנְיָה עֲבוּרְךָ, רַק בִּשְׁבִיל שֶׁתּוּכַל לָשֶׁבֶת וְלִלְמֹד בְּרֹגַע, וְהִנֵּה אַתָּה, מַה אַתָּה עוֹשֶׂה עִם הַזְּמַן? מְבַלֶּה בְּהֶבֶל וָרִיק! עַד שֶׁאֵינְךָ יוֹדֵעַ לִקְרֹא אֲפִלּוּ!״

וְתוֹךְ כְּדֵי הִקְפִּיד עָלָיו הַצַּדִּיק מְאֹד, וְהִכָּה אוֹתוֹ בִּשְׁתֵּי סְטִירוֹת

מְצַלְצְלוֹת וְכוֹאֲבוֹת...

רַבֵּנוּ בָּכָה הַרְבֵּה אַךְ לֹא הֵגִיב כְּלוּם.

עָבְרוּ כַּמָּה יָמִים וְהַצַּדִּיק אָרַז אֶת חֲבִילוֹתָיו, וְיָצָא לְהֶמְשֵׁךְ הַדָּרֶךְ.

צְעָקוֹת בַּיַּעַר

בַּדֶּרֶךְ, נִכְנְסָה הָעֲגָלָה לַיַּעַר הֶעָמֹק, וְנָסְעָה בֵּין הָעֵצִים הַגְּבוֹהִים. לְפֶתַע הוּפַר הַשֶּׁקֶט בְּקוֹל זְעָקָה...

"עֲצֹר רֶגַע" בִּקֵּשׁ הַצַּדִּיק מֵהָעֲגָלוֹן, "אַתָּה שׁוֹמֵעַ אֶת הַצְּעָקוֹת?"

"כֵּן" עָנָה הָעֲגָלוֹן, "זֶה נִשְׁמַע קוֹל שֶׁל אָדָם".

הֵם עָצְרוּ אֶת הָעֲגָלָה וְהִתְחִילוּ לְהִתְקָרֵב לְכִוּוּן הַקּוֹל.

עַד שֶׁהִגִּיעוּ, וְלִפְנֵי עֵינֵיהֶם נִגְלָה מַחֲזֶה נוֹרָא -

אִישׁ עוֹמֵד בְּאֶמְצַע הַיַּעַר, עָטוּף בְּטַלִּית וּמְעֻטָּר בִּתְפִלִּין, פָּנָיו אֲדֻמּוֹת וְעֵינָיו זוֹלְגוֹת דְּמָעוֹת, וְצוֹעֵק הוּא אֶת פְּסוּקֵי דְּזִמְרָה בִּבְכִיּוֹת שֶׁקּוֹרְעוֹת אֶת הַלֵּב –

הוּא אֵינוֹ שָׂם לֵב לִשְׁתֵּי הָאֲנָשִׁים שֶׁעוֹמְדִים וּמִסְתַּכְּלִים, נִדְמֶה כִּי הוּא אֵינוֹ בְּכָל כָּאן בְּזֶה הָעוֹלָם מֵרֹב דְּבֵקוּת עַלְאִית.

הַצַּדִּיק שָׁנָסַע בַּדֶּרֶךְ, הִשְׁתּוֹקֵק מְאֹד לִרְאוֹת מִי זֶה עוֹבֵד הַשֵּׁם הַנִּפְלָא הַזֶּה הַמִּתְפַּלֵּל בְּדְבֵקוּת וּבְכַוָּנָה כָּזוֹ. הוּא נִגַּשׁ בְּזָהִירוּ וּרְחִימוּ וְהִתְקָרֵב לִרְאוֹת מִי הוּא זֶה וְאֵיזֶהוּ הַצַּדִּיק הַנִּסְתָּר.

מִיָּד כְּשֶׁהִסְתַּכֵּל מִקָּרוֹב, נֶחֱרַד הַצַּדִּיק –

"הֲלֹא זֶה הוּא הָאַבְרֵךְ רַבִּי נַחְמָן, חֲתָנוֹ שֶׁל רַבִּי אֶפְרַיִם! לוֹ סָטַרְתִּי עַל הַפָּנִים, זִלְזַלְתִּי בִּכְבוֹדוֹ שֶׁל צַדִּיק גָּנוּז כָּזֶה, הַשֵּׁם יְרַחֵם עָלַי"...

הוּא הִמְתִּין בִּרְעָדָה עַד שֶׁסִּיֵּם רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ אֶת תְּפִלָּתוֹ, וְאָז נִגַּשׁ לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה וּמְחִילָה מֵעֹמֶק לִבּוֹ.

"אֶמְחַל לְךָ בְּלֵב שָׁלֵם, אַךְ וְרַק בִּתְנַאי אֶחָד" עָנָה לוֹ רַבֵּנוּ - "שֶׁתִּזָּהֵר מְאֹד לֹא לְסַפֵּר לְאַף בְּרִיָּה בָּעוֹלָם מַה שֶּׁרָאִיתָ כָּאן!".

הַצַּדִּיק הִסְכִּים, רַק בִּקֵּשׁ בַּקָּשָׁה אַחַת - שֶׁיּוּכַל לַחֲזֹר אֶל חָמִיו שֶׁל רַבֵּנוּ, וְלוֹמַר לוֹ שֶׁלֹּא יִתְעָרֵב יוֹתֵר בְּעִנְיָנָיו שֶׁל חֲתָנוֹ, אֵין לָנוּ הַשָּׂגָה בְּנֶכְדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, נִשְׁמָתָם מַגִּיעָה מִשֹּׁרֶשׁ קָדוֹשׁ וְגָבוֹהַּ מְאֹד וְאַל לָנוּ לְהִתְעָרֵב בְּדַרְכָּם.

לָזֶה הִסְכִּים רַבֵּנוּ, וְאָכֵן חָזַר הַצַּדִּיק אֶל רַבִּי אֶפְרַיִם וּפִיֵּס אוֹתוֹ כָּאָמוּר. וּמֵאָז אָכֵן הִתְחִיל רַבִּי אֶפְרַיִם לְכַבֵּד מְאֹד אֶת רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ.

הַצַּדִּיק הַזֶּה הֶאֱרִיךְ יָמִים רַבִּים, וְאַחֲרֵי שֶׁהִסְתַּלֵּק רַבֵּנוּ - הִתְאָרַח אֶצְלוֹ רַבִּי חַיְקֵל - הַחַזָּן שֶׁל רַבֵּנוּ, וְאָז סִפֵּר לוֹ הַצַּדִּיק אֶת כָּל מַה שֶּׁקָּרָה לוֹ עִם רַבֵּנוּ.

סִפּוּרֵי תִּפְלָה

הַצַּדִּיק עָצַר אֶת הַמַּפֹּלֶת

הָיָה זֶה נִרְאֶה כְּעוֹד יוֹם בָּהִיר בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ צְפַת, הַשֶּׁמֶשׁ הַחַמִּימָה הֵאִירָה אֶת בָּתֶּיהָ נְמוּכֵי הַקוֹמָה וְרוּחַ הֶהָרִים הַצָּלוּל שֶׁהִתְבָּרְכָה בָּהּ צְפַת - נָשְׁבָה בֵּין הַסִּמְטָאוֹת.

בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה זָכְתָה הָעִיר וּגְדוֹלֵי עוֹלָם דָּרוּ בְּתוֹרָה, בְּרֹאשָׁם הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ רַבִּי אַבְרָהָם דֹּב זי"ע, שֶׁהָיָה גָּר לִפְנֵי כֵּן בָּעִיר אָוְוִירִיטְשׁ בְּאוּקְרַאִינָה, הוּא כָּתַב אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ "בַּת עַיִן", בַּסֵּפֶר מִתְגַּלָּה אַהֲבָתוֹ הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַצַּדִּיק לְאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, וְאָכֵן בִּשְׁנַת תקצ"א זָכָה לְמַמֵּשׁ אֶת רְצוֹנוֹ הַטָּהוֹר וְעָלָה לָגוּר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְחִזֵּק אֶת יְהוּדֵי צְפַת בְּתוֹרָה וֶאֱמוּנָה תְּמִימָה.

לְפֶתַע, הַיּוֹם הַבָּהִיר הָפַךְ בִּן רֶגַע לְמַחֲרִיד...

"רְעִידַת אֲדָמָה!, רְעִידַת אֲדָמָה!" נִשְׁמְעוּ זְעָקוֹת בִּרְחוֹב הָעִיר.

קִירוֹת הַבָּתִּים רָעֲדוּ בַּחֲזָקָה, וְהַגַּגוֹת הֵחֵלּוּ לְהִשָּׁבֵר עַל יוֹשְׁבֵיהֶם...

"מַהֲרוּ, בִּרְחוּ מֵהָעִיר!" צָעֲקוּ הָאֲנָשִׁים.

"אִי אֶפְשָׁר", נַעֲנוּ בְּבֶהָלָה אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, "הָעִיר מִתְמַלֵּאת בַּאֲבָנִים גְּדוֹלוֹת מֵהַבָּתִּים הַשְּׁבוּרִים!"... סַכָּנָה גְּדוֹלָה רִחֲפָה עַל אַנְשֵׁי צְפַת.

בְּאוֹתָן דַּקּוֹת גּוֹרָלִיּוֹת עָמַד הַצַּדִּיק

ה"בַּת עַיִן" בִּתְפִלַּת מִנְחָה, הָאֲנָשִׁים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הִרְגִּישׁוּ אֶת הָרְעִידוֹת הַחֲזָקוֹת וְלִבָּם פִּרְפֵּר בְּפַחַד נוֹרָא: "נִרְאָה שֶׁעוֹד כַּמָּה רְגָעִים תִּפֹּל הַתִּקְרָה עָלֵינוּ, הַשֵּׁם יִשְׁמֹר".

הֵם מִהֲרוּ לְמָקוֹם הַצַּדִּיק וְהִתְחַנְּנוּ: "רַבִּי! זוֹ סַכָּנָה אֱיֻמָּה, תִּפְעֲלוּ בְּבַקָּשָׁה לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה הָאֱיֻמָּה!"

"הָסִירוּ דְּאָגָה מִלִּבְּכֶם!" הִכְרִיז הַצַּדִּיק, "בְּרֶגַע זֶה, הִסְתּוֹפְפוּ כֻּלְּכֶם מִסְּבִיבִי, וַאֲנַחְנוּ נִפְעַל יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה"... עַד מְהֵרָה כָּל הַקָּהָל הִצְטוֹפְפוּ סְבִיב הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ, וְהוּא נָפַל עַל הָאָרֶץ בְּפִשּׁוּט יָדַיִם וְרַגְלַיִם, וְהֵחֵל לְהִתְחַנֵּן אֶל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁיְּבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה הַנּוֹרָאָה הַמְּרַחֶפֶת מֵעַל רֹאשָׁם.

שֶׁלֶט בְּבֵית הַכְּנֶסֶת "בַּת עַיִן" בְּצְפַת, הַמְּסַפֵּר אֶת הַנֵּס הַנּוֹרָא

בְּצַד הַתִּקְרָה, כְּבָר רָאוּ אֶת הָאֲבָנִים מַתְחִילוֹת לִיפּוֹל, וְעוֹד מְעַט נִרְאֶה שֶׁכָּל הַגַּג קוֹרֵס, הַבֶּהָלָה גְּבְרָה, אֲבָל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ לֹא מַרְפֶּה, הוּא מַמְשִׁיךְ לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם בִּתְפִלָּתוֹ, יַחַד עִם כָּל הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ.

בִּשְׁיא בֶּהָלָתָם, לֹא הֶאֱמִינוּ הַקָּהָל לְמַרְאֵה עֵינֵיהֶם... תִּקְרַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִשְׁאֲרָה עוֹמֶדֶת תְּלוּיָה חֲצִיָּה בָּאֲוִיר, וּרְעִידַת הָאֲדָמָה פָּסְקָה כָּלִיל, וְכִפַּת בֵּית הַמִּדְרָשׁ עָמְדָה כִּמְעַט בָּאֲוִיר; כָּךְ עָצַר הַצַּדִּיק אֶת הָרְעִידָה הַמַּפְחִידָה!

עַד עָצֶם הַיּוֹם הַזֶּה, מִי שֶׁמַּגִּיעַ לְעִיר הַקֹּדֶשׁ צְפַת, לְבֵית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ ה"בַּת עַיִן", יִרְאֶה שֶׁיֵּשׁ שְׁתֵּי סוּגֵי תִּקְרוֹת - חֲצִיָּה הָרִאשׁוֹן עַתִּיק בְּיוֹתֵר, וְהוּא הַחֲצִי שֶׁבּוֹ נֶעֱצְרָה הָרְעִידָה, וְאִלּוּ הַחֲצִי הַשֵּׁנִי שֶׁהֵחֵל לִיפּוֹל - זוֹ תִּקְרָה חֲדָשָׁה, אוֹת וְסִימָן לְכֹחַ הַתְּפִלָּה!

כְּבָר הַרְבֵּה זְמַן שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹצִים לְשַׂחֵק בְּקוֹרְקִינֶט חַשְׁמַלִּי. אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁזֶּה כְּלִי מְסֻכָּן מְאֹד, וּמוֹהֲרָא"שׁ לֹא הִרְשָׁה לִנְסֹעַ עַל כָּזֶה דָּבָר בָּרְחוֹב, אֲבָל שָׁמַעְנוּ שֶׁבִּטְבֶרְיָה יֵשׁ מָקוֹם סָגוּר וּבָטוּחַ שֶׁאֶפְשָׁר לִנְסֹעַ שָׁם עַל קוֹרְקִינֶט חַשְׁמַלִּי עִם כְּלֵי זְהִירוּת, וְהִתְפַּלַּלְנוּ הַרְבֵּה שֶׁנִּסַּע לְשָׁם בְּבֵין הַזְּמַנִּים, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם נָסַעְנוּ עִם כָּל הַמִּשְׁפָּחָה וְנֶהֱנֵינוּ מְאֹד. תּוֹדָה לַה'!

יֶלֶד בֶּן 7, שָׁלוֹם וְנַחְמָן נָתָן
מוֹהֲרָא"שׁ

לִקְרַאת סוֹף הַשָּׁנָה הִתְפָּרְסֵם שֶׁיֵּשׁ רְשׁוּם לְקַיְטָנָה "בְּנוֹת מוֹהֲרָא"שׁ בְּאֶקְשֶׁן", וְהִתְפַּלַּלְתִּי לַה' יִתְבָּרַךְ שֶׁאִמָּא שֶׁלִּי תִּרְשֹׁם אוֹתִי לַקַּיְטָנָה, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הִיא מִיָּד רָשְׁמָה אוֹתִי, וְנֶהֱנֵיתִי מְאֹד מֵהַקַּיְטָנָה בְּדֶרֶךְ רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ.

אֲלִי בְּרוֹס, בֵּית סֵפֶר "פְּנִינִים"
מוֹהֲרָא"שׁ

רָאִיתִי אֵצֶל חֲבֵרָה בַּגַּן שֶׁהִיא אוֹכֶלֶת עֲנָבִים, וּמְאֹד רָצִיתִי גַּם, אֲבָל הָיָה לָהּ מַמָּשׁ קְצָת, וְנִגְמַר לָהּ.

אִמָּא שֶׁלִּי אָמְרָה לִי שֶׁנִּתְפַּלֵּל עַל זֶה לַה', וְהִתְפַּלַּלְנוּ בְּיַחַד שֶׁאֲנִי מְאֹד רוֹצָה עֲנָבִים, וְאַחֲרֵי כַּמָּה דַּקּוֹת הִגִּיעַ הַשָּׂכֵן שֶׁלָּנוּ וְהֵבִיא לְסַבְתָּא שֶׁלִּי שֶׁגָּרָה לְיָדֵינוּ - שַׁקִּית מְלֵאָה בְּפֵרוֹת, וְהָיוּ שָׁם הַרְבֵּה עֲנָבִים... אָכַלְתִּי וְהָיָה לִי מְאֹד טָעִים. תּוֹדָה רַבָּה לַה' יִתְבָּרַךְ!

חַיָּה שָׂרָה שׁוֹמְקֶרְט, בַּת 7
מוֹהֲרָא"שׁ

הַהַצָּלָה

כְּשֶׁגְּזִירַת גִּיּוּס לַצָּבָא הָאָמֶרִיקָאִי רִחֲפָה עַל רֹאשׁ מוֹהֲרָא"שׁ הַקָּדוֹשׁ זי"ע, מַה הוּא עָשָׂה בְּשִׁבִּיל לְהִנָּצֵל?

מַהֲגִירוֹס

1

הַתּוֹר כָּל כָּךְ מֻקְדָּם, לֹא יָכְלְתִּי אֲפִלּוּ
לְהִתְפַּלֵּל קֹדֶם שַׁחֲרִית וּמוּסָף...

אֵין שׁוּם מְצִיאוּת בִּלְעָדָיו יִתְבָּרַךְ כְּלָל,
בְּכָל תְּנוּעָה וּבְכָל מָקוֹם נִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ!

יֵשׁ לִי רַעְיוֹן

אֲפַזֵּר אֶת הַפְּאוֹת
וַאֲקַמֵּט אֶת הַשְּׁטְרַיְמֶל

מַה הוּא חוֹשֵׁב שֶׁהוּא עוֹשֶׂה?!

לֵךְ שֵׁב בַּפִּנָּה, אַתָּה
מַפְרִיעַ לַסֵּדֶר!

בָּרוּךְ הַשֵּׁם פִּנָּה שֶׁל יִשּׁוּב הַדַּעַת
לְתְפִלָּה וְהִתְבּוֹדְדוּת!
הָמְשִׁיךְ יָבוֹא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם

שיחה מחידה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

פִּתְרוֹן הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת ↓

יְלָדִים יְקָרִים!

בַּחִידָה שֶׁל הַגְּלָיוֹן הַקּוֹדֵם רָאינוּ צִיּוּר מְעַנְיֵן - יְהוּדִי שֶׁעוֹמֵד עִם בַּקְבּוּקִים בְּיָדָיו וּמְמַלֵּא חָבִית יַיִן, כְּשֶׁבְּתַחְתִּית הֶחָבִית יֵשׁ חֹרִים, כָּל הַיַּיִן שֶׁהוּא מְמַלֵּא נִשְׁפָּךְ הַחוּצָה...

נִרְאֶה שֶׁהוּא עוֹבֵד לְחִנָּם, מְמַלֵּא אֶת הֶחָבִית וְ - הַכֹּל נִשְׁפָּךְ!

הָיִינוּ מְצַפִּים שֶׁאוֹתוֹ אֶחָד יִהְיֶה עָצוּב: "אוֹיָה! אֲנִי עָמֵל לָרִיק! כָּל מַה שֶׁאֲנִי מְמַלֵּא נִשְׁפָּךְ מֵהַחֹרִים"

אַךְ לֹא!

בְּמַבָּט בַּצִּיּוּר אָנוּ רוֹאִים שֶׁלֹּא רַק שֶׁאוֹתוֹ יְהוּדִי אֵינוֹ עָצוּב, אֶלָּא פָּנָיו מַמָּשׁ קוֹרְנִים מֵאֹשֶׁר וְהוּא כְּמְעַט יוֹצֵא בְּרִקּוּד מֵרֹב שִׂמְחָה.

מוּזָר. לָמָּה הוּא שָׂמֵחַ? הוּא לֹא רוֹאֶה שֶׁזֶּה נִשְׁפָּךְ? הֶחָבִית לֹא תִּתְמַלֵּא כָּכָה לְעוֹלָם!

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּסִפְרוֹ שִׂיחוֹת הָר"ן (כ"ו) מֵבִיא אֶת הַמָּשָׁל הַזֶּה וְעוֹנֶה תְּשׁוּבָה פְּשׁוּטָה - אֲנָשִׁים טִפְּשִׁים בֶּאֱמֶת יֹאמְרוּ: "מַה יֵּשׁ לָנוּ לַעֲבֹד כָּל כָּךְ קָשֶׁה וּלְמַלֹּאוֹת אֶת הֶחָבִית, בִּזְמַן שֶׁהַכֹּל נִשְׁפָּךְ? נַעֲבֹד לְחִנָּם? בּוֹאוּ נַעֲזֹב וְלֹא נְמַלֵּא כְּלוּם"...

אֲבָל הָאָדָם הֶחָכָם יֹאמַר לְעַצְמוֹ: "מַה אִכְפַּת לִי שֶׁהַכֹּל נִשְׁפָּךְ? הֲרֵי עָכְרוּ אוֹתִי לְמַלֹּאוֹת אֶת הֶחָבִית, וַאֲנִי הֲרֵי מְקַבֵּל מַשְׂכֹּרֶת לְפִי שְׁעַת עֲבוֹדָה... מִבְּחִינָתִי אֲנִי יָכוֹל לַעֲמֹד כָּכָה יוֹם שָׁלֵם"

מְבִינִים יְלָדִים יְקָרִים?

לָכֵן אוֹתוֹ יְהוּדִי כֹּה מְאֻשָּׁר וְשָׂמֵחַ, הוּא יוֹדֵעַ שֶׁכָּל דַּקָּה שֶׁהוּא עוֹבֵד שָׁוָה כֶּסֶף. הַאִם אִכְפַּת לוֹ שֶׁהֶחָבִית לֹא בֶּאֱמֶת מִתְמַלֵּאת? לֹא. הַהֶפֶךְ! זֶה שֶׁהֶחָבִית לֹא מִתְמַלֵּאת זֶה רַק אוֹמֵר שֶׁיִּהְיֶה לוֹ יוֹתֵר עֲבוֹדָה וּמְמֻלָּא יוֹתֵר שָׂכָר.

אוֹמֵר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, אוֹתוֹ דָּבָר בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, הַרְבֵּה פְּעָמִים אָנוּ לוֹמְדִים תּוֹרָה, וּלְאַחַר זְמַן שׁוֹכְחִים מַה לָּמַדְנוּ, עָמַלְנוּ עַל זֶה קָשֶׁה, וְלֹא רוֹאִים תּוֹצָאוֹת.

אָז בְּעֶצֶם אָנוּ יְכוֹלִים לְהַגִּיד לְעַצְמֵנוּ - מַה לָּנוּ וְלָזֶה? אָנוּ הֲרֵי מְמֻלָּא לֹא זוֹכְרִים כְּלוּם.. בְּסוֹפוֹ שֶׁל

דָּבָר אֲנַחְנוּ נִשְׁאָרִים בְּלִי כְּלוּם.. אָז בִּשְׁבִיל מַה? מַה הַתּוֹעֶלֶת שֶׁל כָּל זֶה אִם אָנוּ נִשְׁאָרִים בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר עִם חָבִית רֵיקָה?

אַךְ לֹא! זוֹ הִיא טַעֲנַת שְׁטוּת! עַל כָּל דַּקָּה וְשָׁעָה, עַל כָּל מִלָּה וּמִלָּה שֶׁאָדָם אוֹמֵר בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה הוּא מְקַבֵּל שָׂכָר עָצוּם שֶׁעֶרְכּוֹ לֹא יִסָּלֵא בְּפָז! אָנוּ לֹא יְכוֹלִים כְּלָל לְשַׁעֵר וּלְתָאֵר לְעַצְמֵנוּ אֶת גֹּדֶל הַשָּׂכָר, אָז מַה לָּנוּ בְּכְלָל לְהִתְעַסֵּק עִם מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל מַה נִּשְׁאַר וּמָה לֹא נִשְׁאַר... אָנוּ לֹא מְקַבְּלִים לְפִי מַה שֶּׁנִּרְאֶה לָעֵינַיִם שֶׁלָּנוּ, אֶלָּא לְפִי מַעֲשִׂים! לְפִי שָׁעוֹת!

יְלָדִים צַדִּיקִים!

הַיֵּצֶר הָרַע לֹא אוֹהֵב אָנוּ לוֹמְדִים אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה. לָכֵן הוּא מַגִּיעַ אֵלֵינוּ וּמֵסִית אוֹתָנוּ לַחֲשֹׁב כָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת כָּאֵלּוּ שֶׁיַּחֲלִישׁוּ אוֹתָנוּ וְהוּא אוֹמֵר לָנוּ - "מַה כְּבָר יֵצֵא לְךָ מִזֶּה".. אָנוּ צְרִיכִים לִזְכֹּר - זוֹ רַק עֲצַת הַיֵּצֶר! זֶה לֹא אֱמֶת! בִּכְלָל לֹא מְעַנְיֵן אוֹתָנוּ מַה הַתּוֹצָאָה.. אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים לְפִי הַזְּמַן שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁקִיעִים בְּלִמּוּד, בְּדִבּוּרִים אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבַעֲשִׂיַּת מִצְוֹות, אָנוּ שְׂמֵחִים וּמְאֻשָּׁרִים מְאוֹד מְאוֹד עַל כָּל דַּקָּה! מְחַכֶּה לָנוּ שָׂכָר עָצוּם!

אַשְׁרֵינוּ וּמָה טּוֹב חֶלְקֵנוּ!

מלא תוכן!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין התוכן של כל המשפחה.
עיר ברסלב

מצטרפים עכשיו
ומקבלים את האור כל חודש!

להצטרפות לתכנית המנויים: 053.483.3424